COLECȚIA DETECTIV

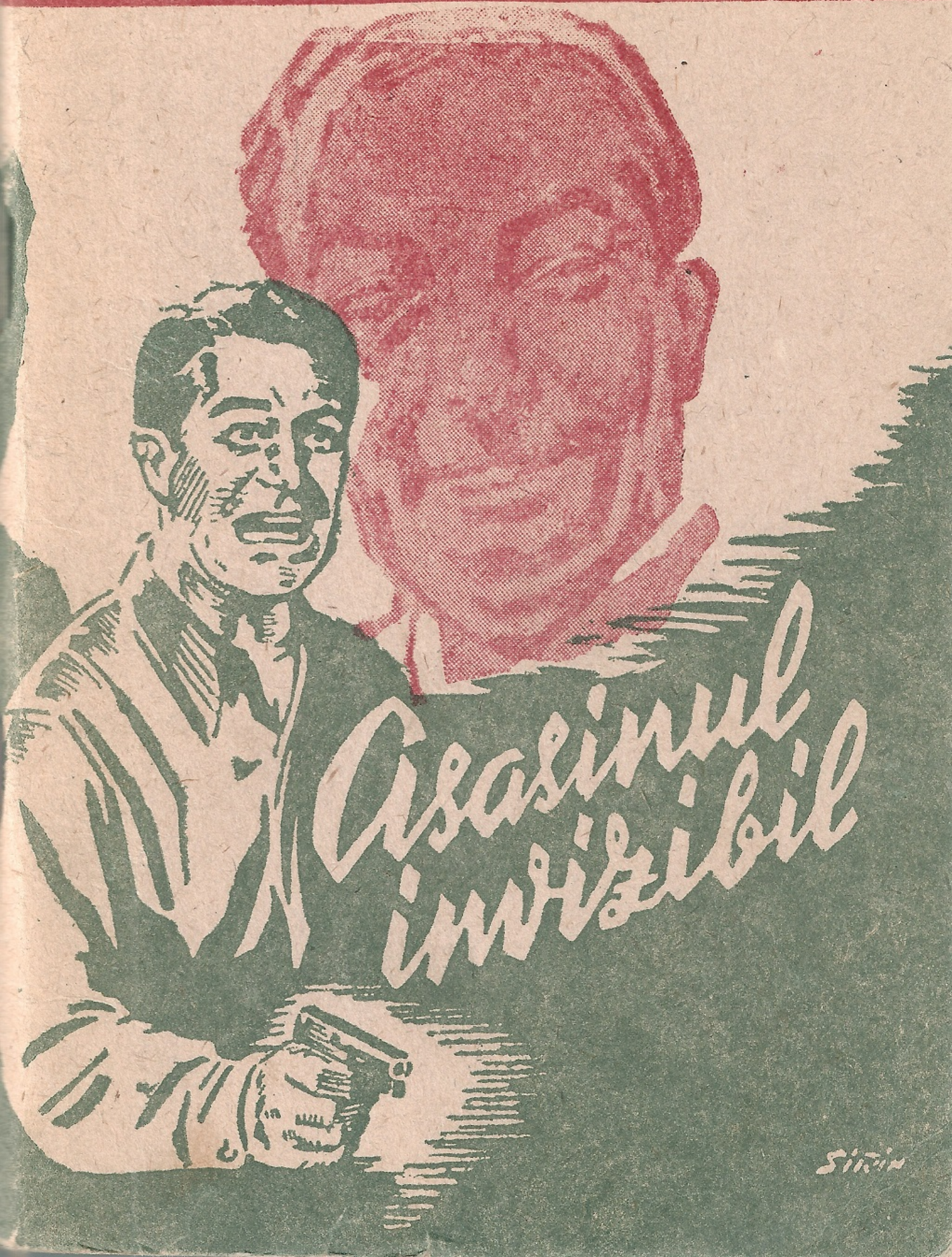

Asasinul invizibil

SIRIN

A. HOLDERN

ASASINUL INVIZIBIL

Versiune 1.0

Colecţia „DETECTIV”

CAPITOLUL I

— Pot să vizitez camera?

În loc să-mi răspundă, omul căruia îi adresasem cuvântul îmi luă cartea de vizita pe care nu i o întinsesem încă, şi o citi.

Deşi vedeam că nu prea are chef de vorbă, nu mă lăsai:

— Mă mir că se mai găseşte o cameră liberă în acest bloc atât de central… Criza asta de locuinţe bântuie peste tot…

În sfârşit, portarul, după ce-şi răsuci mustaţa, catadixi să-mi răspundă:

— Mda, da – şi, măsurându-mă din cap până în picioare, adăugă:

— Se vede că nu sunteţi de prin partea locului.

— Grozavă deducţie, i-am răspuns pe un ton oarecum răutăcios. După ce mi-ai citit cartea de vizită!…

— Vasăzică, sunteţi avocat?

— Iar ai ghicit…

— Desigur că nu aţi aflat de sinuciderea din imobilul nostru?

— Nu, habar n-am.

Omul meu deveni subit vorbăreţ:

— Un oarecare Weber şi-a pus capăt zilelor mai ieri.

— Nu cumva chiar în camera care e acum de închiriat?

— Da! Exact… Cred că v-a trecut pofta să vizitaţi o locuinţă în care abia azi dimineaţă au fost spălate petele de sânge…

— Nici copiii nu mai cred astăzi în basmele cu fantome care dau târcoale locurilor misterioase.

Apoi întinsei mâna, spunând:

— Vrei să fii bun să-mi dai cheia?

— Merg şi eu cu dumneavoastră.

— Nu-i nevoie să te osteneşti. Vreau să văd numai cum arată camera şi-ţi aduc imediat înapoi cheile.

Luai ascensorul şi am urcat la etajul al şaselea.

În faţa liftului, am văzut două uşi. Cea din stânga avea o firmuliţă:

Dr. FRÂTZ HQLLBERG
Consultaţii numai la ore reţinute

Pe uşa din dreapta se afla o carte de vizită pe care scria:

WILLY WEBER

Portarul uitase desigur s-o scoată…

Descuiai uşa şi intrai.

Odaia nu era urâtă şi avea un balconaş din care se putea vedea o privelişte minunată a oraşului.

Anunţul pe care-l citisem în ziar, anunţa: „CAMERĂ MOBILATĂ”.

Mobila se compunea din: un pat, o canapea, un şifonier, câteva scaune, un birou şi un candelabru de cristal.

Suficient pentru un burlac ca mine…

Jos, portarul îmi zâmbi:

— Acum, după ce v-aţi satisfăcut coriozitatea, cred că nu vă mai atrage camera…

Hotărât lucru, portarul nu era un om prea simpatic. Cu toate acestea, m-am gândit că-i mai bine să-l iau cu binişorul:

— Ba nu, dragul meu. M-am decis s-o închiriez.

…Şi am plecat vesel, fluierând…

A doua zi, am achitat chiria pe trei luni înainte şi astfel am obţinut dreptul de a înlocui cartea de vizită a defunctului Weber cu a mea.

Eram foarte mulţumit că, în sfârşit, am reuşit să-mi găsesc un locşor liniştit şi speram ca în curând

să-mi pot reface viaţa pe o temelie nouă și sănătoasă…

*

* *

Dar nu trecură nici câteva zile… şi evenimente neprevăzute îmi tulburară liniştea…

Era pe înserate. Abia mă întorsesem din oraş, frânt de oboseală. M-am întins o clipă pe canapea şi, cum în cameră începuse să se întunece, m-a cuprins toropeala… Prin minte îmi treceau icoane fugare dintr-un trecut pe care nu mai vroiam să mi-l amintesc… Tragedia războiului criminal, care îmi distrusese căminul şi mă despărţise pentru totdeauna de cei dragi… Visele şi entuziasmul meu din tinereţe… spulberate cu atâta brutalitate… din vina unui dement. Apoi anii petrecuţi în prizonierat în Siberia, care m-au făcut să înţeleg sensurile adânci ale vieţii şi să-mi dau seama de prăpastia spre care voi merge după eliberare, împreună cu generaţia mea, orbeşte…

Deodată, un zgomot surd îmi întrerupse şirul gândurilor şi mă făcu să tresar. O cheie se răsucea uşor în broasca uşii mele… Un scârţâit îmi dovedi că nu era vorba de o halucinaţie… Urmară câteva clipe de linişte, în care-mi reţinui respiraţia, nu pentru că îmi era teamă ci pentru a-mi concentra mai bine atenţia.

Uşa se deschise încet şi o umbră se furişă în odaie… Nu ştiu de ce nu m-am sculat de pe canapea. N-am făcut nicio mişcare, n-am scos niciun cuvânt. Instinctiv, simţeam că e mai bine să aştept… Un miros de parfum ajunse curând până la mine.

Era deci o femeie…

CAPITOLUL II

În aceeaşi clipă am auzit un zgomot de paşi şi un foşnet de mătase; deci nu mă înşelasem: era într-adevăr, o femeie.

Totuşi, nu făcui nicio mişcare. Eram atât de uluit încât dacă în momentele acelea ar fi trebuit să-mi salvez viaţa prin fugă, cred că nu aş fi fost în stare. Parcă încremenisem.

Un chibrit aprins licări la câţiva paşi de mine. În sfârşit, am izbutit să-mi viu în fire. Ridicând capul, văzui o femeie tânără, drăguţă, palidă, îmbrăcată cu un mantou de blană neagră. Părea convinsă că e singură în cameră. Cu paşi hotărâţi, se îndreptă spre biroul meu.

Aprinse lampa de pe birou şi aruncă chibritul în clipa când acesta ameninţa să-i ardă vârful degetelor. Apoi, deschise primul sertar din stânga al biroului.

Acum nu mai aveam nicio îndoială asupra scopului vizitei sale. Din acest moment, ştiam că era o hoaţă şi procedai în consecinţă.

Sculându-mă încetişor de pe canapea, mă îndreptai spre ea şi, printr-o mişcare bruscă, o apucai zdravăn de mână, strângând-o tare, atât de tare încât să nu-mi poată scăpa. Da altfel, ea nu schiţă niciun gest de împotrivire.

O tresărire, un strigăt slab, jumătate de spaimă, jumătate geamăt şi femeia se întoarse.

Câteva clipe, ne-am privit drept în ochi, fără să scoatem vreun cuvânt, într-o linişte glacială.

Prizoniera mea părea să aibă vreo 30 de ani. Era blondă, cu ochi albaştri şi trăsăturile ei ferme lăsau să se întrevadă un temperament voluntar, îndrăzneaţă şi tenace, ca toate hoaţele – mă gândeam în vreme ce-i cercetam îmbrăcămintea aproape luxoasă, care mă făcu să bănuiesc că nu

prea… şomase în ultima vreme şi că loviturile îi merseseră în plin. De data aceasta însă – mă bucurai triumfător – i se înfundase.

— Cu ce vă pot servi, stimată „doamnă”? o întrebai ironic.

Niciun răspuns.

— Ei, hai „coniţă” lasă mofturile, mărturiseşte că ai vrut să mă jefuieşti. Nu cumva ai şi arma asupra d-tale? Ia să vedem…

Lăsând deoparte orice scrupule, care de altfel nu-şi aveau rostul în cazul de faţă, am început să-i scotocesc în poşetă. Acest gest o cam surprinse şi deşi, percheziţia mea nu dăduse niciun rezultat, rămăsei pe poziţie, păstrându-mi aerul hotărât.

— Cred că comedia a durat destul, îi spusei pe un ton aspru. Nu găseşti că am dreptul să-ţi cer câteva lămuriri?

Ce naiba era cu femeia asta? Era mută? Buzele i se mişcau, dar nu auzeam niciun cuvânt. Doar ochii ei. Străluceau, iscodind de jur-împrejur un mijloc de fugă.

Povestea începu să mă intrige din ce în ce mai mult. Mă întrebam care putea fi scopul urmărit da vizitatoarea mea, căci în definitiv, judecând puţin, nu într-o odăiţă de mansardă ca aceasta se putea aştepta să găsească o „pradă” serioasă.

Dacă hoaţa mea ar fi fost un… hoţ, aş fi procedat altfel: l-aş fi legat şi aş fi anunţat poliţia.

Văzând că metoda forte nu a reuşit s-o facă să vorbească, am decis s-o iau cu duhul blândeţii.

— Ei, hai, te rog, spune-mi odată ce cauţi aici? Ce vrei de la mine? Necunoscuta se clătină o clipă şi se sprijini de birou.

Răbdarea mea ajunse la capăt. Mutismul ei mă exaspera. Totuşi m-am străduit să-mi păstrez calinul.

— Ai intrat aici la o oră care constituie unul din elementele furtului prin efracţie. Acest delict se pedepseşte cu închisoare până la cinci ani. Nu ai auzit niciodată că: „acela care în mod ilicit şi

împotriva voinţei celui în drept, pătrunde într-o casă sau într-un local particular şi este reclamat, se pedepseşte cu închisoarea”?

îi citasem textual articolul de lege privitor la cazul ei.

Apoi:

— Nu găseşti că riscul e prea mare?

Femeia tăcea mereu… încăpăţânarea ei mă scoase într-atât din sărite, încât începui să strig:

— După ce că mi-ai violat domiciliul, îţi mai şi baţi joc de mine, lăsându-mă să vorbesc cu pereţii… Ei bine, dacă eu nu sunt în stare să te fac să vorbeşti, poliţia va reuşi cu siguranţă. Ea va şti să-ţi dezlege limba şi, din spatele gratiilor, cu un codru de pâine în mână, vei învăţa să preţuieşti cinstea.

Dar ameninţarea mea nu a avut niciun efect.

— Foarte bine, am bombănit, voi telefona poliţiei…

Mă îndreptai cu paşi oarecum reţinuţi spre telefon.

În clipa când ridicai receptorul, am auzit un strigăt disperat.

Întorsei capul. Muta căpătă subit grai:

— Nu. Nu, strigă ea. Te rog… Nu… Să nu faci una ca asta I Mai întâi ascultă-mă:

— În sfârşit, era şi timpul!

CAPITOLUL III

O curiozitate de nebiruit mă readuse lângă ea.

— Binevoieşti să-mi explici prezenţa dumitale aici?

— La ce bun!…

Îşi ascunse faţa între mâini şi hohote de plâns care semănau mai degrabă a spasme, îi scuturară umerii.

Mărturisesc că m-aş fi aşteptat la orice, afară de aceasta. Eram pus din nou în încurcătură faţă de această atitudine umilă. Să fie oare numai un şiretlic profesional sau această femeie are un secret dureros ce nu poate fi mărturisit? Am preferat să nu mă las influenţat.

— Desigur că îţi închipui că prin disperarea dumitale – foarte bine simulată de altfel – vei reuşi să mă înduioşezi. Ai greşit fetiţo!…

Împreunându-şi mâinile într-un gest de rugăciune, ea îngână:

— Oh, nu e ceea ce crezi. Te implor, ai milă… Nu am venit aici ca să te jefuiesc…

Asta le întrecea pe toate. Intră în casa mea fără să fie chemată, se duce drept la biroul meu, deschide sertarul în care îmi ţin economiile şi mai are tupeul să pretindă că nu intenţionase să mă fure…

Zâmbind maliţios, o întrebai, dacă obişnuieşte să facă deseori astfel de vizite şi adăugai:

— Nu se poate spune că nu ai talent de actriţă!

Mă privi cu uimire.

Apoi, ca şi cum o idee salvatoare i-ar fi străfulgerat mintea, îşi lua poşeta de pe birou şi scoase din ea două chei yale legate cu o panglică. Le recunoscui dintr-o privire: semănau leit cu cele care atârnau de lanţul meu din buzunar. Eram uluit.

— De unde le ai?

— E o poveste lungă, gemu ea, pe care însă nu am dreptul s-o istorisesc nimănui. Crede-mă pe cuvânt şi lasă-mă să plec. Pari un om atât de bun, atât de cumsecade…

— Nu te bizui prea mult pe aparenţe, răspunsei. Când sunt atacat laş, pe la spate, lovesc fară cruţare. Totuşi, sinceritatea mă poate dezarma… Dacă te hotărăşti, în sfârşit, să-mi vorbeşti deschis, si-mi spui totul, te voi lăsa să pleci.

— Adevărat? făcu ea. Bunătatea ta mă copleşeşte. Mai întâi de toate, trebuie sa ştii că nu mă aşteptam să te găsesc aici…

— Îmi închipui, răspunsei pe un ton răutăcios. Dar să lăsăm asta. Să trecem la fapte. Cine ţi-a dat cheile?

— Fratele meu.

— Aşadar, e şi un bărbat amestecat. Desigur că cl acţionează din culise, îţi elaborează planurile de… lucru şi dumneata le aplici pe… teren. Onorabilă asociaţie! Şi probabil că ticălosul de frate al dumitale îşi imaginează că o femeie se poate descurca mai uşor dacă este prinsă cu mâţa în sac…

— Nu, te rog încetează…

Înflăcărarea cu care apăra onoarea fratelui, luând asupra ei toată vina, mă făcu să-mi ies din fire.

— Destul! M-am săturat de basme! Mărturiseşte sau… O apucai de umeri şi o scuturai cu toată puterea. – Mărturiseşte! Mărturiseşte!

Dar deodată am auzit un fel de horcăit şi, sub privirea mea îngrozită, fata se prăbuşi ca o păpuşă de cârpă şi rămase inertă pe jos.

Mărturisesc că nu prea am experienţă în materie de şiretenii femeieşti dar, nu ştiu de ce mi se păru că „leşinul” nu era decât o nouă manevră tactică… Totuşi, o umbră, de îndoială nu-mi dădea pace…

Începui să mă frământ… pentru a găsi o ieşire. Soluţii şi formule felurite se ciocneau cu

înverşunare în gândurile mele. Îngenuncheai lângă ea, bolborosind cuvinte confuze…

M-am grăbit să-i desfac nasturii bluzei, apoi, dintr-un sentiment firesc de pudoare, m-am oprit. Luai o cană cu apă care se afla pe masă şi începui să-i stropesc faţa.

Niciodată nu mă găsisem într-o situaţie asemănătoare. Cuprins de spaimă, nu-mi mai luam ochii de la ea: era atât de palidă, atât de inertă, încât mă temeam să nu fi murit.

Deodată, îmi adusei aminte că leşinaţii trebuiesc întinşi pe pat; de altfel, mi se părea neuman s-o las pe jos.

O luai în braţe şi o întinsei pe pat. După câteva clipe, văzând că nu-şi revine încă, am simţit cum mă părăseşte curajul. Disperat, îi luai mâinile şi începui să le frecţionez cu alcool, să-i bat în palme.

Nimic. Nicio mişcare. Bătăile inimii îi erau atât de slabe, atât de rare, încât mă temeam să nu înceteze dintr-o clipă într-alta.

Timpul se scurgea încet şi pe măsură ce limbile înaintau pe cadranul ceasornicului de pe birou, disperarea mea creştea…

Trecuse aproape o oră de când nefericita zăcea neînsufleţită. Starea ei putea să se agraveze, orice întârziere îi putea fi fatală.

Trebuia să acţionez în graba. Fără a mai ține seamă de consecinţe, am hotărât să chem imediat un medic. Primejdia era prea aproape, pentru a mai şovăi.

CAPITOLUL IV

Mă dusei în vestibul, îmi luai pălăria şi pardesiul, apoi mă întorsei pentru a mai arunca o privire „pacientei" mele. Nu dădea încă niciun semn de viaţă. Abia răsufla.

Deşi nu mai încăpea nicio îndoială că leşinul ei era adevărat, că nu încercase să „mă tragă pe sfoară", am socotit mai nimerit să încui uşa cu cheia. Cine ştie!… Poate că…

Am ieşit din cameră. Cui să mă adresez acum? Ajuns în ascensor, îmi veni o idee. Nu aveam ca vecin un doctor, pe care nu-l văzusem niciodată la față? M-am întors.

După câteva clipe, uşa se deschise şi doctorul Fritz Hollberg apăru în prag. Bănuiesc că trebuie să fi avut un aer foarte tulburat. Doctorul crezu că eu eram bolnavul. Într-o clipită fu lângă mine şi-mi luă pulsul, înainte de a fi putut scoate o vorbă.

— Ce-i cu dumneata? Ce ţi s-a întâmplat? Întrebă el cu un aer îngrijorat.

— Vreţi să spuneţi: ce i s-a întâmplat?

Recunosc că răspunsul meu era absurd, dar în starea în care mă aflam, nu e de mirare că nu mi-am dat seama. Apoi reluai, nerăbdător:

— Nu sunt bolnav şi n-am venit pentru mine. Vă rog să mă urmaţi. Cineva are nevoie de ajutorul dumneavoastră. E un caz urgent.

Doctorul îşi retrase mâna. Avea aerul stingherit al unei persoane care a făcut o gafă.

— Un accident? întrebă el.

— Nu… adică da… nu… nu sunt sigur…

Răspunsul meu, întovărăşit de un rânjet nervos, păru ciudat doctorului; îmi aruncă o privire bănuitoare. Apoi, întrebă brusc:

— E departe de aici?

— Locuiesc chiar alături de dumneavoastră…

Dădu din cap şi se duse să-şi ia pălăria din vestibul.

— Gata, spuse el, întorcându-se spre mine.

Evident, era un om laconic; atât în gesturi cât şi în vorbă.

— O clipă, spusei cu respiraţia tăiată, de parcă aş fi înghiţit ceva care mă sufoca. Trebuie să… este absolut necesar să vă explic…

— Dă-i drumul…

Tipul îmi calca pe nervi. Era scund, avea un aspect agresiv şi vorbea în fraze scurte şi măsurate, pe care le rostea pe un ton sacadat. În ciuda voinţei mele, începui să vorbesc şi eu ca el, scurt, sec:

— Sunt avocat.

— Aha…

— O femeie a pătruns astă seară în camera mea. La auzul acestor cuvinte, nu-şi ascunse îndoiala asupra adevărului spuselor mele, schiţând un zâmbet ironic. Ceea ce mă impresionă neplăcut.

— Nu interpretaţi greşit sensul cuvintelor mele, spusei cu o nuanţă de nelinişte în glas. Vă rog!

— Voi încerca.

— Această persoană îmi este absolut necunoscută.

— Haida-de!

Ironia sa se accentua. Se uită lung la mine.

Fără să mă mai sinchisesc de părerea sa, continuai:

— Şi acum e grav bolnavă.

— Ce are?

— Nu ştiu, răspunsei acru.

— Mai e la dumneata acasă?

— Se înţelege… Nu are aripi!

Tonul meu îl irită.

— Bine, spuse el. La revedere.

— Ce înseamnă asta?

— Caută alt medic. Şi-mi întoarse spatele.

— Dar de ce nu mai vreți să mergeţi?

— Nu-mi place mutra dumitale.

Se exprima încet, articulând fiecare cuvânt şi privindu-mă peste umăr.

— Mutra mea! Extraordinar! Dar ce legătură are ea cu cazul în sine? Oricum, purtarea dumneavoastră este incalificabilă! Să refuzaţi a da ajutor unei bolnave! E adevărat că sunt cam palid şi agitat, dar… aceasta nu justifică în niciun fel refuzul dumneavoastră de a mă întovărăşi. Aici este vorba de o îndatorire profesională care vă incumbă. Poate că biata fată îşi dă sfârşitul în această clipă… Cine ştie? Poate că a şi murit…

Ridică sprâncenele într-un mod atât de straniu încât păreau două accente circonflexe.

— A murit? făcu el.

— Posibil.

Şovăi o clipă, se duse din nou în vestibul, îşi luă trusa şi, întorcându-se spre mine:

— Nu mai ai nimic de adăugat? Spune-mi totul înainte de a pleca.

— Nu, Adică, da… habar nu am cine este această fată. A picat din cer.

— Unde ai… cules-o?

Am simţit din nou cum îmi clocoteşte sângele în vine; dar cum mă temeam să nu fac iarăşi o gafă, m-am stăpânit.

— Deducţiile dumneavoastră sunt false, nu este o profesionistă – cel puţin nu în sensul în care credeţi. A venit la mine de bună-voie.

— Probabil pentru sfaturi într-o chestiune de ordin juridic?

Cu greu îmi înfrânai dorinţa de a-i trage o palmă.

— Nu, este o hoaţă, o şarlatană, care a venit să mă jefuiască. Dar să nu mai pierdem timpul. Va rog…

— Să mergem, făcu el.

Ajunserăm în faţa uşii. Înainte de a introduce cheia în broască, ascultai o clipă atent, sperând să aud un zgomot care să-mi dea certitudinea că fata şi-a revenit.

— Ce aştepţi? întrebă doctorul. Parcă te-am auzit spunând că femeia e pe moarte… că a şi murit, poate!

Vocea lui enervantă mă făcu să nu mai ascult, în momentul când vrui să deschid uşa, mâna îmi tremură atât de tare, încât cheia îmi scăpă printre degete. Mă aplecai pentru a o ridica şi o introdusei în broască.

— Ai încuiat-o? strigă doctorul. Vasăzică dumneata ţii prizonieri în camera asta?

— Am socotit că e mai bine să…

M-am oprit. La ce buri să dau explicaţii unui om pornit contra mea.

Când uşa fu deschisă, înaintai cu paşi mici în odaie. Doctorul era în spatele meu. Rămăsei la picioarele patului; el trecu repede înaintea mea şi se apropie de căpătâi. Mai întâi de toate, puse mâna pe fruntea fetei; apoi îi luă pulsul. Avea temperatură mare, în contrast vădit cu încetineala pulsaţiilor. Doctorul părea foarte îngrijorat de starea pacientei.

— Ce are? întrebai cu nerăbdare, aplecându-mă deasupra patului, la urechea lui. De ce suferă? Spuneţi-mi…

Nu a găsit de cuviinţă nici măcar să-mi răspundă, într-o situaţie atât de critică, laconismul său devenea afectare, o afectare revoltătoare.

— Dă-mi puţină apă rece, porunci el pe un ton grosolan.

Alergai la baie şi într-o clipă mă întorsei cu o cană şi un pahar.

— Un şervet.

Luai unul din dulap. Doctorul îl udă cu apă şi-l puse pe fruntea bolnavei. Scoase apoi din trusă o cutie conţinând mai multe fiole. Alese una, o ridică în raza luminoasă a lămpii şi numără atent zece picături pe care le lăsă să cadă în pahar.

Lichidul era vernil, un verde deschis, pe care lumina îl făcea să strălucească pe măsură ce

picăturile căzeau. Turnă apoi puţină apă, scutură paharul şi ceru o linguriţă.

I-o adusei. Se aşeză pe marginea patului şi începu să dezbrace bolnava. Apoi luă o linguriţă din amestecul pe care-l preparase şi, trecându-şi mâna sub pernă, înălţă capul fetei; reuşi apoi s-o facă să deschidă gura şi să înghită, una, două, apoi, după un răgaz, o a treia linguriţă de doctorie.

Hollberg părea mulţumit; netezi cearceaful, perna.

— Ei, domnule doctor, ce e?

Întoarse capul şi mă privi printre pleoapele pe jumătate lăsate.

— Ar fi trebuit să te faci medic în loc de avocat, răspunse el nepăsător.

— Ce vreți să spuneţi?

Ridică din umeri, apoi scandă:

— Diagnosticul dumitale era perfect.

— Care diagnostic?

— Fata e pe moarte…

CAPITOLUL V

— Fata e pe moarte!…

Nu ştiu dacă Hollberg o spusese ca să mă sperie. Se prea poate să fi urmărit acest scop, în speranţa că astfel – din spaima mea – va obţine vreun indiciu care să-l ducă la descoperirea adevărului.

Fapt este că fata n-a murit. Dar în timp ce vegheam la căpătâiul ei, mi se părea că am în faţa ochilor o icoană romantică a morţii.

Această veghe, această aşteptare, această linişte absolută, mă tulburau adânc. Deşi mi-era silă să mai adresez vreun cuvânt afurisitului de doctor, îngânai:

— Ce ne facem acum?

Îşi luă, o clipă, ochii de la pacienta sa, mă privi drept în faţă şi, apăsând cu emfază pe pronume:

— Ce ne facem? În locul dumitale aş întrebuinţa singularul.

Era atâta răutate în stăruinţa sa pentru această distincţiune gramaticală, încât am socotit necesar să-i cer o lămurire.

— În ceea ce mă priveşte personal, fu răspunsul său, voi asculta vocea datoriei.

— Adică?

Neobţinând niciun răspuns, insistai.

— Depinde… depinde de ceea ce se va întâmpla peste o jumătate de oră.

— Îşi va reveni?

— Ar trebui să speri, pentru binele dumitale.

În tonul său era o ameninţare ascunsă. Reluai:

— Să sper? Nu e de ajuns! Mă voi ruga din toată inima, din tot sufletul să se însănătoşească.

— Îţi înţeleg neliniştea.

De ce oare ţinea Hollberg să-şi facă cu tot dinadinsul un duşman din mine? Era evident că îmi interpreta greşit toate cuvintele şi vedea în

fiecare din acţiunile mele o intenţie vinovată. Să fi fost influenţat de expresia de groază care mi se putea citi pe faţă? Îşi închipuia probabil că mă temeam să nu iasă la iveală vreo faptă urâtă, vreo crimă poate pe care aş fi săvârşit-o. Mie însă nu-mi era teamă decât de un singur lucru: ca necunoscuta să nu moară fără să-şi fi recăpătat cunoştinţa şi a da lămuriri asupra ţelului „vizitei" ei.

Cu cât mă gândeam mai mult la ciudata ei rezerva, la felul în care se introdusese în camera mea, la enigma cheilor, cu atât îmi dădeam mai bine seama cât de puţine şanse de a fi crezut aveam, istorisind, această poveste neverosimilă.

Întrezărind groaznicele urmări care puteau izvorî pentru mine din decesul fetei, încercai din nou să câştig încrederea doctorului.

— Lucrurile par să ia o întorsătură mai bună, îi spusei, datorită prezenţei dumneavoastră care mă linişteşte. După cum vedeţi, sunt mult mai calm acum.

Îmi aruncă o privire sfredelitoare. Minciuna era vădită: eram mai livid, mai emoţionat ca oricând. Înspâimântătoarea idee, dată de doctorul însuşi, că fata va muri aici, în camera mea, prindea rădăcini din ce în ce mai adânci în creierul meu surescitat.

— Aş vrea să vă explic, domnule doctor, cum se face că această persoană se găseşte aci…

— Încuiată în camera dumitale?

— Da. Notaţi că-mi dau perfect de bine seama de concluziile pe care le poate trage din acest fapt un spirit bănuitor.

— Un spirit bănuitor?

Odată mai mult, fizionomia sa căpătă, printr-o mişcare a sprâncenelor, expresia vicleană care mă irita atât de mult.

— Trebuie să vă explic…

— Nu te obosi!

Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că orice formule aş fi întrebuinţat, n-o puteam scoate la capăt cu acest om. Totuşi nu mă dădui bătut:

— A venit aici astă seară… n-o mai văzusem niciodată până acum… Nici la mine acasă, nici în altă parte. S-a strecurat în camera mea pe nesimţite, fără ca să ştiu ceva.

— Acum ai să-mi spui, rânji doctorul, că avea şi chei false!

— Exact! replicai. Le avea de la fratele ei.

Dădu din umeri – ceea ce mă irită mai mult ca orice. Unei învinuiri directe aş fi putut să-i răspund printr-o dezminţire formală, această tăcere însă, nu oferea nicio posibilitate de replică.

Mă lăsai pe un scaun şi îmi luai capul între mâini.

Înainte ca jumătatea de oră fixată de doctor să se fi scurs, buzele fetei se întredeschiseră şi am auzit un geamăt slab. Inima începu să-mi bată cu putere.

Se întorcea la viaţă? Putea, în sfârşit, să vorbească?

Doctorul se apropie de ea:

— Te simţi mai bine, nu-i aşa?

Vocea doctorului parcă ar fi trezit-o dintr-un somn adânc.

Ea înălţă capul dar, cuprinsă de slăbiciune, recăzu pe pernă. Ochii îi rămaseră deschişi… îi aţinti mai întâi asupra doctorului, apoi îi roti de jur-împrejur. În sfârşit, privirile noastre se încrucişară şi tânăra se înfioră.

Am sărit de pe scaun, ca ars. Reacţia ei, în acea clipă, mă punea încă o dată în încurcătură, căci presimţeam interpretarea pe care doctorul avea să i-o dea. Şi cu toate acestea, eu nu avusesem faţă de ea decât bunăvoinţă şi amabilitate, deşi aş fi putut s-o predau poliţiei.

— Vasăzică te simţi mai bine? întrebai. Am tras o spaimă! Acum te rog să-i linişteşti pe acest domn, care cine ştie ce va mai crede.

Ingrata, în loc să vorbească, îşi vârî capul în perne.

— Dar bine, domnişoară…

— Stai jos, făcu Hollberg – şi nu mai vorbi.

— Totuşi, dânsa trebuie să vă explice că…

Fără să ţină seama de protestele mele nici cât de bâzâitul unei muşte, doctorul mă împinse înapoi pe scaun.

Apoi, revenind lângă pacientă, îi ascultă bătăile inimii cu ajutorul stetoscopului. Se părea că ceva nu-i în regulă, căci din nou apelă la trusă. Pregăti o siringă şi, cu un gest rapid şi sigur, îi vârî acul în braţ.

— Acum încearcă să dormi, draga mea, trebuie!… Eu am să veghez să nu ţi se întâmple nimic.

Necunoscuta închise ochii, respiraţia ei deveni calmă şi, în cele din urmă, adormi.

Cu paşi uşori, caracteristici celor care îngrijesc bolnavii, doctorul ieşi din cameră şi îmi făcu semn să-l urmez.

M-am supus, mergând în vârful picioarelor şi închizând încet uşa în urma mea.

— Eh, acum se odihneşte în pace! spuse doctorul Hollberg.

— Cum? întrebai speriat. Nu cumva…

— … dar mâine dimineaţă se va trezi! Biata fată trebuie sa fi trecut prin momente grele, care i-au provocat o violentă criză nervoasă.

— Mustrări de conştiinţă, poate, îmi dădui cu părerea.

— Nu mă interesează ce fel de relaţii există între dumneavoastră! Trebuie să te previn însă că adineauri era la un pas de moarte. Am fost absolut convins că nu-şi va mai reveni şi în mai puţin de o jumătate de oră va sucomba.

— Frumoase perspective aş fi avut!

— Din fericire pentru ea însă – şi de altfel şi pentru dumneata – are o constituţie robustă, fără de care nu şi-ar fi revenit din sincopă.

— Aşadar, primejdia a trecut!

— Nu am spus asta. În orice caz, îi va trebui o îngrijire atentă ca să se pună pe picioare.

Răsuflai uşurat.

— Când se va trezi, se va simţi foarte slăbită. Puterile ei vor fi în proporţie cu oboseala nervoasă care a chinuit-o.

— Fiindcă veni vorba – îl întrerupsei – nu credeţi că ar trebui să chem o ambulanţă?

— O ambulanţă? Pentru ce?

— Ca s-o transportăm la o clinică, bineînţeles pe cheltuiala mea, unde să se restabilească.

— Imposibil! Cred că glumeşti! Asta ar însemna semnarea sentinţa ei de moarte. Nu, trebuie să rămână aici!

Complicaţiile inerente acestei noi situaţii îmi apărură dintr-o dată în minte şi fără să stau prea mult pe gânduri, răspunsei:

— Aici, la mine? Dar bine, eu sunt logodit!

Surâsul glacial reapăru pe buzele doctorului, care continuă pe un ton sever:

În calitatea mea de medic, te avertizez serios, te oblig chiar să n-o transporţi în altă parte înainte de două sau trei zile. Îți voi trimite o soră de caritate…

— O soră? Este într-adevăr necesar să se facă atât de mult zgomot în jurul acestei poveşti? Ţin cu orice preț să evit scandalul.

— Eh! Un scandal… Egoismul dumitale mă uimeşte!

Şi Hollberg puse mâna pe clanță.

— Dar în definitiv asta nu mă priveşte! Fă cum vrei! Eu mi-am îndeplinit datoria indicând ce ai de făcut… Dacă nu te vei conforma, vei suporta consecinţele!

— Ah, domnule doctor, dar vă jur că nu am niciun amestec în această afacere. Eu…

Hollberg mă privi drept în ochi, surâzând ironic.

Pe urma îmi întoarse spatele şi ieşi trântind uşa..

Am rămas pironit locului, cu mâna întinsă…

CAPITOLUL VI

Ca să-mi mai treacă timpul am încercat să scriu câteva scrisori. În ultimele zile îmi cam neglijasem corespondența.

După ce am lipit timbrele pe pilcuri, rămăsei o clipă pe gânduri. Nu ştiam ce să fac… Nu era oare riscant sa ies din casă pentru a duce scrisorile la poştă? Nu era mai bine să rămân în casă pentru a o supraveghea pe bolnavă?

Scrisorile mele fiind însă foarte importante şi întârziate, am hotărât să le duc imediat la cutia cea mai apropiată. Aşa că am ieşit în grabă.

Pentru mai multa siguranţă, am încuiat uşa cu cheia.

M-am uitat la ceas: era ora şapte şi douăzeci.

Nu am lipsit decât şapte minute.

La întoarcere, l-am găsit pe doctor în faţa uşii mele cu mâna pe sonerie. O surpriză neplăcută. Dar, ca să nu-i trezesc bănuielile, am simulat un aer satisfăcut.

— Hoho… făcu el, ai fost deci plecat? Sun de mai bine de cinci minute.

Tonul foarte puţin amabil cu care mă apostrofă, îmi readuse proasta dispoziţie şi mă făcu să-i răspund sec:

— Vă rog să credeţi că dacă aş fi fost acasă, v-aş fi deschis numaidecât!

Văzându-mă că introduc cheia în broască, Hollberg mă privi cu obişnuitul său aer de suspiciune, care îmi era atât de penibil, şi spuse:

— Aşadar, tot o mai socoteşti prizonieră!

Ezitai o clipă înainte de a deschide. Aveam o poftă teribilă să-i trântesc uşa în nas, dar trebuia să-mi stăpânesc nervii şi m-am mărginit să-i explic din ce cauză am absentat.

— A trebuit să ies în oraş pentru câteva minute spre a duce nişte scrisori la poştă şi cum nu puteam lua cu mine o… muribundă, am găsit foarte nimerit s-o încui în casă! Da, reluai, în timp ce pusei mâna pe clanţă, scrisorile erau urgente, da, foarte urgente (o nelinişte inexplicabilă mă ţinea locului, simţeam nevoia să vorbesc… să vorbesc… să îndrug orice)… şi cutia nu era departe…

— Ei, ce facem? spuse doctorul. Nu intrăm odată?

Mă dădu la o parte şi întredeschise uşa.

Până să-mi dau seama de ceea ce văzuse, am auzit strigătul lui:

— Ştiam… Eram sigur!...

Intrigat, intrai în cameră. Rămăsei încremenit.

Trupul fetei, chircit, cu mâinile crispate pe piept, cu capul dat pe spate, cu ochii, mari deschişi, zăcea într-un lac de sânge.

CAPITOLUL VII

Strigătul pe care-l scosesem la vederea moartei, îmi răsună multă vreme în urechi. Apoi, m-am liniştit puţin.

Doctorul luă cuvântul:

— Aşadar, ţi-ai desăvârşit opera.

Eram prea îngrozit, aproape hipnotizat de forma aceea oribilă, un fel de păianjen înţepenit pe patul meu, pentru a îndrăzni să ridic ochii. Simţeam privirea de foc a lui Hollberg îndreptată asupra mea.

— Când ai venit la mine acasă mi-am dat seama din prima clipă, după aspectul dumitale, că am de-a face cu un ipocrit şi un ticălos. Mărturisesc însă că nu mi-aş fi putut imagina că puneai la cale un asasinat atât de odios.

„Un asasinat!… ce tot îndruga el? Credea că eu… Ce infamie!" Cuvintele sale brutale mă făcu să tresar. Încetai să mai privesc cadavrul fetei şi ridicai ochii:

— Doamne! strigai, crezi că eu sunt autorul acestei crime?

Doctorul izbucni într-un hohot de râs. Acesta fu singurul răspuns pe care găsi de cuviinţă să mi-l dea.

— Cum îţi poţi închipui, îngânai, că dacă aş fi făptuit această crimă înspăimântătoare, te-aş fi chemat aci?

— Când te-ai întors, eu mă aflam în faţa uşii dumitale. Auzisem un strigăt.

— Un strigăt?

— Ce puteai face? Nu aveai de ales. Ce minciună puteai născoci ca să mă împiedici să intru?

— Bine, dar…

Hollberg făcu din nou un gest cu mâna şi mă întrerupse cu asprime:

— Destui! Tot ce vei spune sau vei încerca să mă faci să cred, mă va convinge din ce în ce mai mult de vinovăţia dumitale şi de faptul că mă iei drept un imbecil. Mă întrebi dacă te cred vinovat? Sunt sigur că ai asasinat-o pe această fată!

Sentimentele pe care mă străduisem până atunci să le înăbuş, izbucniră. Fui orbit de furia care clocotea în mine. Ne mai ţinând seama de respectul cuvenit moartei, m-am năpustit asupra aceluia care mă insulta.

Am fost oprit însă într-o clipă… de un revolver întins cu iuţeala fulgerului în dreptul inimii mele şi ţinut de o mână sigură.

Mă dădui înapoi, clătinându-mă…

— Nu face pe prostul! spuse Hollberg. Credeai că sunt atât de puţin prevăzător – cunoscându-te în împrejurările în care te-am cunoscut – încât să vin aici fără armă?

Nu am fost în stare decât să gem…

— Nu înţeleg însă de ce ai mai venit la mine! Cred că ai totuşi un plan diabolic în mintea dumitale!… Dar mai înainte de a-l pune în aplicare, aminteşte-ţi că vei avea de-a face cu această mică jucărioară.

Şi, pentru a da mai multă greutate vorbelor sale, mă tot ameninţa cu ţeava revolverului.

— Eşti un vlăjgan zdravăn, în vreme ce eu sunt mic şi slab, spuse el – dar mă bizui foarte mult pe acest instrument pentru a înclina balanţa de partea mea, în timpul discuţiei noastre.

Discursul lui era elocvent. Oricine ar fi auzit argumentele sale, fără a cunoaşte adevărul, i-ar fi dat lui dreptate.

Continuând să mă ţină în şah, se îndreptă spre telefon.

— Acum aşează-te pe scaunul acesta, aici în colţ!

Nu atât aerul său autoritar, cât obiectul pe care îl ţinea în mână mă făcu să mă supun fără să crâcnesc. Mă aşezai.

— Dacă faci o mişcare, dacă încerci să fugi, atunci… iată ce te aşteaptă!…

CAPITOLUL VIII

Nu trecu nici zece secunde… O idee salvatoare îmi apăru în faţă.

Concepui un proiect atât de îndrăzneţ, încât eu însumi mă înspăimântai de el.

De fapt, nu era oare caraghios ca un minuscul instrument de oţel să fie capabil de a ţine la respect un… atlet ca mine, un om care niciodată nu a dat dovadă de laşitate şi care a înfruntat pericole mult mai mari în timpul războiului? O atare jucărie să fie oare în stare să răstoarne până într-atât raportul de forţe?

Cu neputinţă! De altfel, însuşi medicul mă făcuse atent asupra acestui lucru… Dacă m-aş ridica, uşurel, pe nesimţite, dacă m-aş duce de-a dreptul spre doctor, dacă i-aş smulge jucăria şi l-aş pocni cu un pumn în plex?

Tentaţia era prea mare.. M-am ridicat de pe scaun…

— Bagă de seamă, strigă doctorul.

Dar eu mai făcui un pas.

— Am să trag, urlă el.

Încă un pas.

Degetele lui Hollberg se crispară pe trăgaci.

— Foc! Foc! am urlat ca scos din minţi.

Şi, trăgându-mi capul în piept, mă aruncai asupra doctorului. Am auzit declanşarea seacă a percutorului.

Capul mi se izbi de o masă informă şi medicul se prăbuşi, leşinat, cu ochii închişi şi gura deschisă.

Am ridicat revolverul care-i căzuse din mână. Arma nu luase foc.

M-am repezit în camera de baie şi, scotocind în dulăpiorul din dreapta oglinzii, am luat un flacon cu eter.

Revenind lângă doctor, i-am deschis trusa, am scos un tampon de vată pe care i l-am aplicat pe gură şi nas şi deasupra căruia am picurat anestezicul.

Hollberg se zbătu de câteva ori, gemu, apoi corpul îi deveni greoi şi inert.

Mă uitai la ceas. Era ora 19,50. Am ieşit pe culoar, am stins lumina şi pe urmă m-am întors în cameră.

Mă pregăteam tocmai să-l iau pe bătrân în spinare, când îmi adusei aminte că nu aveam cheia apartamentului său.

l-am scotocit prin buzunare şi am găsit o cheie yale agăţată de un inel de aur.

Încetişor şi cu mii de precauţii, l-am cărat pe Hollberg în apartamentul său.

În sfârşit, deşi mă temeam să nu păţească ceva la inimă, nu putui rezista şi-i administrai o nouă doză de eter.

Era ora opt. Nu doream decât să fiu cât mai departe de acest loc oribil. Aşa încât, am ieşit numaidecât în stradă.

Aveam sub braţ un pachet cu, revolverul doctorului, de care voiam să scop cât mai curând posibil. Am luat un tramvai şi… coborând la prima staţie… am uitat pachetul pe scaun. Noroc că în timp ce mă pregăteam să cobor, nimeni nu mi-a atras atenţia că uitasem ceva pe scaun.

Am intrat în primul cinematograf care mi-a ieşit în cale, fără ca măcar să arunc o privire pe afiş.

Dar şi aici am avut ghinion… Se rula un film poliţist…

Poliţia urmărea făptaşii unei crime… Asasinul dădea dovadă de o abilitate extraordinară, dar în cele din urmă poliţia îl descoperă printr-o metodă de lucru fără greş şi cu o răbdare supraomenească.

Începu să ruleze al doilea film.

Era vorba de o poveste de dragoste. Ceea ce-mi dădu răgaz să meditez asupra cazului meu. De data aceasta, foarte lucid, întrerupt doar din când în

când de strigătele, unui duo de cântăreţi ce apăreau pe ecran, încercai să aflu cheia misterului meu.

Nu am reuşit însă să găsesc nicio pistă care să mă ducă la dezlegarea enigmei. Cum nu mă interesa ceea ce se petrecea pe ecran, m-am ridicat de pe scaun şi am părăsit sala fără a avea vreo ţintă precisă.

Cu gândul mereu la tragica mea situaţie, am hoinărit pe străzi fără, să-mi dau seama pe unde merg.

M-am lovit de nu ştiu câte ori de necunoscuţi care îmi ieşeau în cale şi pe care îi auzeam apostrofându-mă.

În sfârşit, la un moment dat, cuprins de oboseală, am intrat în prima cafenea întâlnită şi m-am aşezat la o masă. Chelnerul se apropie de mine şi prezenţa lui mă făcu să tresar. Se pare că mă întreba pentru a treia oară, ce doresc.

– O cafea neagră, spusei cu un aer absent.

După ce-mi aduse cafeaua şi-mi aprinsei o ţigară, începui să recapitulez, rând pe rând, împrejurările straniei mele aventuri.

Îmi dădui însă curând seama că pentru a urmări mai concret firul afacerii, trebuia să am datele în faţa ochilor, ca nişte premize de pe urma cărora să trag concluzii logice.

De aceea făcui un semn chelnerului şi-i cerul o foaie de hârtie.

Cu o firească nerăbdare începui să aştern pe coala albă, următoarele note:

Asasinatul n-a putut fi comis decât între orele 19,20 şi 19,27.

Camera mea nu are, după câte îmi amintesc, decât două căi de acces: uşa de la intrare şi fereastra care dă în balcon.

Primă ipoteză:

Medicul nu a minţit. A auzit într-adevăr un ţipăt. O persoană străină a implântat un pumnal în inima fetei.

Necunoscutul s-a servit de o cheie falsă, dar întrebarea este cum a deschis uşa camerei mele. Şi mai ales

1. – fără o lăsa vreo urmă
2. – şi cu atâta repeziciune.

Numai întrând pe fereastra balconului ar fi putut săvârşi crima în decurs de şapte minute.

Dar fereastra se închide, pe dinăuntru şi chiar eu o închisesem.

Dacă admit că asasinul a trecut acest obstacol, rămâne mobilul crimei. De ce a fost asasinată fata?

A doua ipoteză:

Am demonstrat că în timpul lipsei mele, nimeni nu putea să pătrundă în cameră. ***Deci… ucigaşul sunt chiar… eu!***

Cum această concluzie nu mă putea satisface, am reînceput analizarea faptelor. Dar – afurisită treabă! – de fiecare dată mă izbeam de aceeaşi dezlegare.

Părul mi se făcu măciucă şi am simţit un fior trecându-mi prin tot corpul.

În cazul acesta, făcusem bine că-l adormisem pe Hollberg în loc să aştept sosirea poliţiei! Într-adevăr, la rândul ei, poliţia ar fi analizat împrejurările ca şi mine. Vă închipuiţi ce catastrofă ar fi fost dacă reprezentanţii forţei publice m-ar fi găsit cu doctorul, dacă acesta le-ar fi arătat fereastra închisă, dacă ar fi confirmat că uşa camerei mele era încuiată, dacă ar fi vorbit despre absenţa mea de şapte minute, prea scurtă pentru ca cineva să fi putut pătrunde în casă, şi dacă ar fi dovedit astfel că asasinatul s-a produs în timp ce eu mă aflam în cameră!…

Trebuia deci, să conving cu orice preţ poliţia că Hollberg nu s-a mai întors în camera mea.

Era neapărat necesar s-o fac să creadă că asasinatul fusese săvârşit după ora nouăsprezece şi douăzeci.

Altminteri…

Am hotărât să mizez totul pe o carte şi să joc o comedie…

Aşadar, ce aveam de făcut?

Mai întâi, să mă întorc acasă fluierând şi să provoc un zgomot atât de mare, încât să scol tot cartierul. Să trântesc uşile de la intrare, grilajul ascensorului, în sfârşit, să umplu văzduhul cu ecourile vocii mele.

Desigur, voi auzi glasuri de protest. Dar eu, nepăsător, voi intra în camera mea cu aerul cei mai degajat şi voi simula o uimire nemaipomenită în faţa groaznicului spectacol…

Apoi voi alerga pe coridor, urlând: „ajutor, ajutor, prindeţi asasinul”…

În caz că nimeni nu va răspunde, voi ţipa şi mai tare şi voi năvăli spre uşa doctorului…

O să-l trezesc pe Hollberg şi am să-i spun în faţa tuturor… ceea ce el ştie foarte bine:

— Domnule doctor!... Domnule doctor!… Fata… Fata… Am găsit-o într-un lac de sânge. E groaznic! Înspâimântător… Ucisă cu un pumnal în piept!…

Cam aşa trebuia să se desfăşoare acţiunea… Dar iată că, schiţând în minte, toate fazele, îmi apăru deodată nu numai absurdă şi caraghioasă, ci mai ales nedemnă. Un om care se ştie cu conştiinţa curată, nu trebuie să recurgă la subterfugii pentru a ieşi dintr-o situaţie încurcată, oricât de mult l-ar acuza aparenţele. Drumul drept, cinstit, îi va asigura în orice caz, biruinţa. Căci adevărul triumfă întotdeauna, chiar dacă i s-ar pune o mie de obstacole în cale.

Hotărârea mea era luată. Voi spune adevărul!

CAPITOLUL IX

Fără a mai trece pe acasă, mi-am îndreptat paşii spre Comisariatul de poliţie. Cu cât mă apropiam mai mult, simţeam, spre mirarea mea, cum starea de surescitare mă părăseşte şi cum stăpânirea de, sine mă cuprinde treptat. Pe cât eram de neliniştit şi de confuz, până atunci, pe atât de plin de speranţe devenisem în clipele acelea.

În definitiv, de ce să-mi închipui că lucrurile nu se vor petrece normal? Că comisarul nu mă va lăsa sa relatez; punct cu punct, cele întâmplate? Voi fi sincer şi poate că, ajutat de un om înţelept care-şi cunoaşte bine meseria, voi ieşi cu bine la liman.

Am tresărit numai în clipa când am văzut poliţistul de la intrare. Am urcat cu paşi hotărâţi scările şi, ajuns în sala de aşteptare, am întrebat unde este comisarul de serviciu. Mi s-a arătat o uşa. Am deschis-o şi m-am aflat faţă în faţă cu un om cărunt, aşezat la un birou masiv, care vorbea la telefon.

În clipa când puse receptorul în furcă, m-am prezentat.

— Avocatul Heinz Hindemayer. Locuiesc în circumscripţia dumneavoastră, în blocul din str…, apartamentul nr…

Dintr-o dată, comisarul deveni atent:

— Nu cumva sunteţi chiriaşul camerei în care s-a sinucis, acum câteva zile, bătrânul Weber?

— Exact.

— Hm!… Nu vi se pare că vă prezentaţi la mine cam târziu?

— Aveţi dreptate. Poate că era mai bine dacă veneam din capul locului.

— În odaia dumneavoastră s-a săvârşit acum câteva ore o crimă. Cred că aţi venit pentru a ne da lămuriri.

— Nu numai atât, dar sper că, cu ajutorul dumneavoastră mă voi putea descurca din păienjenişul în care m-am încurcat – vă rog să mă credeţi – absolut fără nicio vină.

Comisarul îmi arată un scaun şi mă pofti să iau loc. Faptul că-mi oferi o ţigară, avu o influenţă din cele mai binefăcătoare asupra mea. Am aprins-o şi am tras adânc fumul în piept.

— Ştiu, domnule comisar, că aparenţele sunt împotriva mea. De aceea am ezitat să viu din capul locului aici, aşa cum îmi era datoria. Am închiriat camera pentru că speram să găsesc, în sfârşit, liniştea necesară unei existenţe cinstite şi serioase. O femeie, pe care nu o văzusem niciodată până atunci, a intrat într-o noapte la mine în cameră…

Şi am început să-i povestesc întreaga istorie.

Comisarul m-a ascultat tot timpul atent şi şi-a luat câteva note. După ce-am terminat, îmi spuse:

— Doctorul Hollberg ne-a făcut câteva declaraţii, interesante. Nu vreau să spun că sugestiile sale ne influenţează. Cu toate acestea, trebuie să ţinem seama de ele. Dacă nu aţi fi avut vreun interes să ascundeţi ceva din această chestiune, cred că ar fi trebuit din capul locului – chiar dacă nu aţi fi transportat fata la spital – să anunţaţi poliţia. De ce nu aţi făcut-o? Dumneavoastră cunoaşteţi identitatea fetei?

— V-am spus de la început că nu.

— Fata se numeşte Ina Weber. Nu vă spune nimic acest nume?

— Weber? Mi se pare că Weber este numele sinucigaşului… Credeţi că există vreo legătură?

— Cercetările o vor stabili.

Apoi, în altă ordine de idei, comisarul reluă:

— Nu v-aţi întrebat sau nu aţi căutat să aflaţi de la fată de ce s-a introdus la dumneavoastră în cameră?

— Ba da, dar după cum v-am mai spus, nu a vrut să mărturisească şi apoi a survenit accidentul cu leşinul.

Comisarul mă întrerupse:

— Când v-aţi dus să puneţi scrisorile la cutie, v-a văzut cineva?

— Nu, absolut nimeni! Cel puţin nimeni cunoscut pe care să-l pot lua de martor…

— Doctorul Hollberg a dat o declaraţie care constituie un cap de acuzare împotriva dumneavoastră.

Şi comisarul începu să-mi citească vreo câteva pasaje dintr-o declaraţie – desigur depoziţia lui Hollberg, pe care poliţia i-o luase între timp.

După ce doctorul povestea, rând pe rând toate fazele istoriei, arata cum s-a trezit din narcoză şi cum prima sa grijă a fost să anunţe poliţia…

Aşadar, în timpul lipsei mele, poliția făcuse cercetări.

La întrebarea mea, comisarul îmi răspunse că într-adevăr el personal, fiind de serviciu în noaptea aceasta, a făcut primele cercetări.

Primul interogat fusese, firește, Hollberg…

Dar, din declaraţia sa, văzui că lipseşte ceva. Nu știam dacă intenţionat sau nu, dar doctorul omisese să spună că mă ameninţase cu un revolver.

Atrăsei atenţia comisarului asupra, acestui detaliu.

— V-a ameninţat cu un revolver? făcu el.

— Desigur, de aceea m-am şi înfuriat şi am sărit asupra lui. Revolverul l-am aruncat sau mai bine zis l-am lă… pierdut în tramvai…

Comisarul puse mina pe telefon şi ceru să se caute de urgenţa la oficiul obiectelor pierdute în tramvaie, pachetul cu revolverul meu.

Apoi sună şi ordonă să fie introdusă Eva Sherer.

Eva Sherer era femeia de serviciu care îmi făcea curăţenie în cameră. Era o femeie de vreo cincizeci de ani, cam palavragioaică, care de cum intră şi mă văzu pe scaun, sări, la mine:

— Bine domnule, dar ce înseamnă asta? Din cauza dumitale stau aici la comisariat în puterea nopţii şi ai mei de acasă nu ştiu ce s-a întâmplat cu

mine… Blestemată cameră. Întâi am avut ghinionul să servesc la bătrânul Weber şi a trebuit să am de-a face cu poliţia, iar acum…

Comisarul o întrerupse:

— O să te întorci imediat acasă, nu ai nicio grijă. Mai întâi însă, spune-mi: în timpul cât ai îngrijit de camera domnului, nu ţi s-a părut nimic suspect?

Femeia se uită la mine, apoi la comisar şi spuse:

— Cu holteii, domnule comisar, nu poţi fi niciodată sigură… Azi dimineaţă, de pildă, domnul… – şi aruncă o privire duşmănoasă spre mine – abia a întredeschis uşa şi mi-a făcut semn să plec. – Vino mâine, mi-a spus… Am înţeles că doar nu sunt proastă… Un om cinstit se însoară, îşi întemeiază un cămin şi duce o viaţă liniştită… La astfel de domni mi-e drag să slujesc…

Eva Sherer mai îndrugă o seamă de lucruri pe aceeaşi temă…

În cele din urmă, comisarul o concedie şi după ce o asigură că se poate duce liniştită acasă, femeia plecă scoţând un oftat de uşurare…

Un agent deschise uşa şi înmână comisarului un pacheţel.

Era pacheţelul cu revolverul. Vasăzică, fusese găsit la oficiul obiectelor pierdute.

— Acesta e revolverul? mă întrebă el.

Deşi l-am recunoscut la prima vedere, l-am mai luat totuşi în mână şi în vreme ce dădeam afirmativ din cap, mă uitai distrat la el.

Era o armă micuţă, lucrată cu mare fineţe. Pe una din plăsele era ceva scris. Mă uitai mai bine şi…

Scosei un strigăt de uimire. Numele lui Willy Weber se putea bine descifra…

— Pe revolver e scris numele lui Weber, domnule comisar… Cum de a ajuns în mâinile doctorului Hollberg…?

Comisarul mi-l luă din mână şi citi şi el. Apoi sună şi chemă un agent.

— Du-te imediat la doctorul Hollberg şi poftește-l aici!

CAPITOLUL X

Doctorul intră, peste o jumătate de oră, cu aerul său morocănos obişnuit.

Dând cu ochii de mine, păru puţin surprins, dar îşi păstră calmul.

— Îl recunoaşteţi pe vecinul dumneavoastră, nu? făcu comisarul.

— Desigur, şi dintr-o mie! E un tip foarte îndrăzneţ, domnule comisar, vă previn şi mai ales foarte cinic. Şi cu mine a jucat o comedie sinistră, de o neruşinare revoltătoare…

Şi Hollberg începu iar să-şi înşire bănuielile… Desfăşurarea dramei… descoperirea asasinatului… lupta cu mine… Bineînţeles, îşi dezvoltă argumentele sale… Uşa era încuiată… fereastra închisă pe dinăuntru… fapt de care s-a asigurat din primul moment, când a descoperit pe tânăra asasinată… Nu rămânea decât o explicaţie: că eu am ucis-o.

— Nu acuz pe nimeni, faptele vorbesc de la sine! termină doctorul.

Atunci comisarul îi întinse revolverul.

— Îl cunoaşteţi?

— Desigur! Doar cu ajutorul acestui revolver am încercat să-l ţin la respect pe dumnealui – îmi aruncă iar o privire – ca să pot chema poliţia…

— Şi de unde aveţi arma?

Hollberg tăcu câteva clipe…

— Trebuie să vă amintiţi!… insistă comisarul. Poate aveţi o factură… Sau ne puteţi spune magazinul de unde l-aţi cumpărat… În orice caz, cum a ajuns să fie gravat numele lui Weber pe el?…

— Da, îmi amintesc – răspunse doctorul. E un cadou… Mi l-a dăruit Weber…

— Un cadou? repetă mirat comisarul. Oricum, mi se pare ciudat ca cineva să ofere un revolver în dar…, continuă, ca pentru sine, omul legii.

Această reflecţie a comisarului îmi dădu o satisfacţia nespusă. În sfârşit, îl vedeam şi pe Hollberg la ananghie… Din acuzator, acuzat sau cel puțin bănuit.

Dar zâmbetul ce-mi apăruse în colţul buzelor, se şterse într-o clipă. Doctorul răspunse cu seninătate:

— Dacă aţi fi citit mai atent inscripţia de pe revolver, nu vi s-ar mai fi părut ciudat darul în sine şi aţi fi încercat mai de grabă să aflaţi împrejurările în care el mi-a fost făcut.

Aceasta mustrare, trântită cu neruşinare în nasul comisarului, îl făcu pe acesta să se încrunte. Reluându-și însă calmul, el cercetă din nou revolverul, de astă dată foarte atent.

Într-adevăr, inscripţia nu se mărginea la „Willy Weber”. Deasupra şi dedesubtul acestui nume, era scris cu litere subţiri: „Amintire de la… şi Franţa, 1918”.

Fără să mai aştepte să fie întrebat, Hollberg începu să dea explicaţii:

— Acum cred că aţi înţeles că între mine şi sărmanul Weber exista o prietenie strânsă, legată într-un loc în care sentimentele sunt supuse celui mai sever examen şi unde concluziile nu dau, aproape niciodată, greş pe câmpul de luptă. În cursul primului război mondial am fost camarazi de arme şi am luat parte împreună la numeroase bătălii, în Franţa. Prietenia noastră s-a călit în focul luptelor şi mai cu seamă în timpul atacului de la Verdun, unde am salvat viaţa camaradului meu. Deşi nu îi amintisem niciodată de aceasta şi nu aşteptam să fiu recompensat pentru gestul – firesc în ochii mei – pe care-l făcusem, Willy a ţinut să-şi exprime recunoştinţa dăruindu-mi revolverul său. Faptul s-a întâmplat l-a câteva zile după terminarea războiului, când drumurile noastre s-au despărţit… Timp de aproape 30 de ani n-am ştiut

nimic unul de altul… Apoi, puţin: după terminarea celui de-al doilea război mondial, ne-am regăsit aci, la Leipzig, ca locatari ai aceluiaşi imobil… Mai mult chiar, ca vecini… Spre satisfacţia amândurora, am putut constata că firul prieteniei noastre nu se rupsese, în ciuda anilor scurşi… Ne vizitam reciproc foarte des, mai cu seamă că bietul Willy suferise un şoc nervos în timpul războiului şi avea nevoie de ajutorul meu. De altfel, după cum am mai declarat, cred că suferinţele pe care i le provoca această tulburare mintală, l-au împins la gestul său disperat…

Hollberg se opri. Avea privirea rătăcită în gol. Amintindu-şi tragedia prietenului său, suferea… Sentimentul era vizibil pe chipul său, de obicei atât de puţin expresiv.

Comisarul observă acest lucru şi nu mai ceru alte amănunte. Apoi, aruncând fiecăreia dintre noi câte-o privire, ne spuse:

— Bine, domnilor, mai aveţi ceva de adăugat?

Amândoi, răspunserăm în acelaşi timp:

— Nu.

— Atunci, vă rog să aşteptaţi puţin, făcu el.

Apoi, luând revolverul de pe birou, se sculă şi trecu într-o cameră alăturată.

După-vreo cinci minute, în cursul cărora Hollberg şi cu mine păstrasem o muţenie absolută, aruncându-ne fiecare în altă parte privirile, comisarul reapăru şi ne spuse:

— Domnilor, acum puteţi pleca… însă – adăugă pe un ton apăsat – rămâneţi la dispoziţia autorităţilor…

CAPITOLUL XI

„… însă rămâneţi la dispoziţia autorităţilor”… Aceste cuvinte m-au urmărit pe tot parcursul drumului de la Comisariat până acasă. Drum pe care l-am lungit cu un ocol pe străzi lăturalnice, căci simţeam nevoia de a merge, de a respira aer curat, cât mai mult aer curat…

Deci, bănuiala continua să planeze asupra capului meu. Cu toate că spusesem adevărul, tot adevărul, numai adevărul, nu reuşisem să mă fac crezut decât pe jumătate… Dar oare puteam cere cuiva mai mult? Mă puteam aştepta să se facă lumină dintr-o dată, să se descurce imediat toate ițele, atât de drăcesc împletite, ale poveştii mele?

Trebuia să mă declar mulţumit. Câştigasem primul punct. Eram liber. Şi apoi, îmi descărcasem sufletul, aruncasem de pe mine povara…

Ajuns în faţa casei, am simţit un fier în inimă. Pe cât de vesel şi hotărât intrasem în această clădire, cu câteva zile în urmă, pe atât de trist şi şovăitor mă simţeam acum. Nu mai era pentru mine o simplă casă necunoscută, ci casa în care s-a săvârşit o crimă. Crima **mea!…**

Portarul mă văzu da la fereastra cabinei sale şi veni spre mine cu un aer iscoditor. Acum avea el chef de vorbă:

— Ce bine îmi pare că vă văd, domnule avocat. Mi-am închipuit eu că dumneavoastră nu puteaţi să fiţi…

Ezită să pronunţe cuvântul. Trecând peste el, urmă:

— Dar, în sfârşit, bine că aţi scăpat. Vai, domnule avocat, dacă aţi şti ce hărmălaie a fost aci când a venit poliţia. De îndată ce s-a aflat despre ce este vorba, s-au adunat toţi vecinii din cartier.

Eram cât p-aci să rămânem fără geamuri… Noroc că poliţia a intervenit şi a făcut puţină ordine…

Desigur, ar mai fi putut să-mi vorbească vreo jumătate de oră… Să-mi povestească totul în amănunt: cum i s-a cerut cheia de la odaia mea… cum s-a răstit comisarul la el când i-a spus că nu o are… cum a ţipat îngrozit când a văzut cadavrul fetei… cum a fost transportat corpul neînsufleţit… cum au întors anchetatorii casa pe dos… şi, în sfârşit, cum a pus el apoi ordine în toate… Adică toate fazele pe care mi le imaginasem încă de pe când mă aflam în biroul comisarului.

Nu l-am lăsat să continuie, aruncându-i pe un ton plictisit, menit să-i taie elanul:

— Ştiu, ştiu totul. Mulţumesc. Bună seara.

Privirea lui nedumerită mă însoţi până la ascensor, ale cărui uşi le-am deschis în grabă.

Pe coridor, am zărit o fâşie de lumină ţâşnind de sub uşa doctorului. Venise înaintea mea acasă. Desigur, el nu rătăcise pe străzi, nu simţise, ca mine, nevoia de aer… Eram liniştit. Pe drept cuvânt. Argumentele sale nu spulberaseră comisarului orice bănuială?

*

* *

Aprinzând lumina, camera mi se păru mai sinistră ca oricând. Doar candelabrul din tavan dădea, prin razele sale strălucitoare, o notă vie încăperii…

Istovit de atâtea frământări, abia am putut să mă dezbrac. Ducându-mă să-mi aşez haina pe speteaza scaunului de la fereastră, aruncai instinctiv o privire afară…

Doi indivizi se plimbau alene, în direcţii opuse, pe trotuarul din faţa casei, oprindu-se din când în când pentru a schimba o vorbă.

Deşi am dovedit că nu am niciun fel de însuşire de detectiv, nu mi-a fost greu să deduc că era vorba de doi agenţi trimişi să ne supravegheze, pe mine şi pe Hollberg.

Cu alte cuvinte, poliţia ne eliberase pentru a ne avea mai bine în mână…

Coborând perdeaua, am continuat să mă dezbrac şi apoi m-am trântit pe canapea, adormind chiar în clipa în care am pus capul pe pernă.

*

* *

A doua zi de dimineaţă, m-am sculat cu capul limpede şi într-o foarte bună dispoziţie. Am dat perdeaua la o parte şi, când m-am uitat în stradă, am început să zâmbesc. „Îngerii mei păzitori" se aflau la posturi… Faptul acesta îmi aduse iar în minte situaţia în care mă aflam. Acest provizorat trebuia să înceteze cât mai curând, spre binele şi liniştea mea. Aveam în faţa ochilor, vie încă, imaginea fetei, aşa cum o lăsasem în ziua precedentă şi pe urmă… aşa cum o găsisem cu pumnalul implântat în piept.

În definitiv, ce-o fi căutat oare la mine? Acum, în perspectiva timpului şi a împrejurărilor, nu mai încăpea nicio discuţie: nu jaful era mobilul vizitei. Dacă aţi fi admis că tânăra era fiica lui Weber, atunci poate că venise să-şi vadă tatăl, de a cărui moarte nu aflase încă? În orice caz, Ina Weber nu bănuia că sunt în cameră. Pentru că, altfel, şi-ar fi luat cele mai elementare precauţii şi nu ar fi dat buzna peste mine, ci ar fi venit când nu eram acasă.

Dar nici pentru ca să-şi viziteze tatăl nu venise. Căci dacă reconstituiam în minte fazele vizitei, îmi aduceam uşor aminte că ea s-a îndreptat ţintă spre birou. Or, o fată care vrea să-şi vadă părintele, nu se comportă în felul acesta. Mai mult decât atât, primul ei gest a fost să deschidă un sertar – probabil un anume sertar al biroului – iar eu, în prostia şi nerăbdarea mea, nu am lăsat-o să meargă până la capăt şi am sărit asupra ei, înainte de a fi avut timpul să-şi execute, planul.

Începui să mă plimb prin cameră şi să fac iar ipoteze. Mă uitai mai atent la mobilier, şi mă

gândeam dacă nu cumva s-ar putea afla pe undeva vreo ascunzătoare pentru un obiect oarecare.

Pe când mă învârteam de colo până colo, m-am sprijinit la un moment dat cu mâna de o tăblie de lemn care acoperea o parte din peretele vestibulului. Văzui că se mişcă. Într-o clipă, am îngenuncheat şi, cu mişcări febrile, începui să pipăi şi să împing tăblia în spatele căreia cu siguranţă se afla ceva. Un pocnet sec, tăblia cedă şi o izbitură violentă peste nas mă făcu să văd stele verzi. Mă lovise coada de mătură şi făraşul care se aflau în spatele tăbliei, unde le punea îngrijitoarea mea în fiecare dimineaţă.

Bosumflat de acest început caraghios al anchetei, trecui pragul camerei, şi, dintr-odată, iată inspiraţia.

Biroul! în birou trebuie să fie cheia misterului. Am început să scotocesc întâi în sertarul pe care-l deschisese fata. Nu erau decât câteva peniţe ruginite, o reţetă medicală şi nişte pioneze. Celelalte sertare, absolut goale. Mă uitai mai atent la reţetă. Era scrisă pe o hârtie velină lucioasă pe numele lui Weber, conţinând multe cifre ilizibile… Era oare un cod?

Pe când îmi frământam creierii să dezleg rebusul, dădui cu ochii peste semnătura medicului care a prescris reţeta: Hollberg. Faptul nu mă surprinse: doctorul declarase doar în faţa comisarului că, după ce îl regăsise pe Weber, acesta venea deseori la el pentru consultaţii medicale.

Prin urmare, în loc să descopăr vreo urmă care să mă ducă pe drumul cel bun, nu aflam decât… alibiuri pentru doctor, confirmări neîndoielnice privind nevinovăţia sa, elemente cu totul lipsite de interes.

Deşi avântul cu care pornisem la dezlegarea misterului îşi pierduse mult din intensitate, am hotărât s-o iau de la început.

Sertarul! Numai el constituia o premiză demnă de luat în seamă. L-am scos afară şi am început să-l examinez. La prima vedere nu se deosebea intru nimic de celelalte. Uitându-mă însă cu luare aminte şi confruntându-l cu unul din cele „nesupecte", am observat că fundul său era căptuşit cu o foaie de placaj extrem de subţire:

— Aha! exclamai inconştient.

Apoi, în sufletul meu a încolţit speranţa. Dacă această foaie de placaj, bătută ulterior şi cu mai multe cuie decât celelalte, ca pentru mai multă siguranţă, conţine vreun document revelator sau indică poate chiar o comoară, – averea bătrânului Weber?

În felul acesta, acţiunea presupusei hoaţe ar fi pe deplin justificată. Ea ştia că acolo şi-a ascuns bătrânul agoniseala şi a venit noaptea s-o ridice. Simplu şi perfect logic.

Pe măsură ce ipoteza se desfăşura în detalii, luând forme concrete în mintea mea, mă simţeam tot mai aproape de punctul de pornire al unei senzaţionale clarificări.

Cu nerăbdare, cu frenezie aproape, m-am pus pe lucru. Am luat un cleşte şi un cuţit şi am început să desprind placajul de pe fundul sertarului. N-am apucat însă să scot decât primele cuie, când colţul unui plic minuscul şi-a făcu apariţia, îndemnându-mă să continui cu nerăbdare operaţia.

Mărturisesc că în prima clipă am încercat o deziluzie. Credeam că voi găsi cei puţin o mapă cu bancnote sau documente…

Pe plic era scris: „Pentru Ina şi Fred".

Cu degete tremurânde, am desfăcut apoi plicul şi am citit:

„Căutați în candelabru. Feriți-vă de „EL".

EL era scris cu litere mari, între ghilimele.

Care el?

Ina… Ina… – am repetat, încercând să-mi amintesc; Da, fata. Hoaţa! Victima!…

Dar Fred? Mister…

„Căutaţi în candelabru”…

Oare candelabrul meu ascundea cheia misterului? Lăsând reflecţiile pentru mai târziu, am luat numaidecât un scaun şi am început să cercetez candelabrul. Am desfăcut cu grijă fiecare braţ şi am privit golurile atent. Am pipăit apoi fiecare crăpătură, fiecare loc care ar fi putut adăposti vreun obiect, oricât de mic, oricât de neînsemnat în aparenţă.

Aproape o jumătate de oră au durat zadarnicele mele investigaţii,

Dar, în definitiv, despre ce putea fi vorba! Ce obiect de preţ de o atât de ridicată valoare, încât să justifice atâtea precauţii pentru a nu fi descoperit de altcineva decât de Ina şi Fred, adică de cei care trebuiau să intre în posesia lu!?

Blestemată afacere! Cu cât crezi că eşti mai aproape de lumină, cu atât îţi dai seama că te cufunzi tot mai mult în întuneric.

Decepţionat şi plictisit m-am întins pe canapea. Drept în faţa mea se afla fereastra care dădea în balcon. Pătrăţelele gemuleţelor care o compuneau, reflectau un cer senin şi azuriu. Nu ştiu de ce, numi venea să-mi mut privirea de la fereastră. Mă întrebam mereu: dacă este adevărat că doctorul a auzit un ţipăt, atunci asasinul a intrat şi a ieşit numai pe fereastră. Dar cum? M-am sculat şi m-am dus lângă fereastră. Sigur… Fereastra se închidea pe dinăuntru. Pusei mâna pe zăvor şi o deschisei. Aerul proaspăt al dimineţii mă învioră plăcut. Am intrat pe balcon. De aici, am aruncat o privire asupra oraşului şi apoi am revenit lângă fereastră. Aceasta era împărţită în douăsprezece ochiuleţe… pline de praf. Îngrijitoarea nu-şi mai făcuse de mult datoria.

Distrat, am şters cu degetul unul din geamuri, apoi altul şi… deodată, la unul din ele, scosei o exclamaţie de surpriză:

— La te uită! Sticla se mişcă…

Sub degetele mele sticla ochiuleţului jucă în ramă. Chitul care o ţinea fusese de curând pus.

Deci, asasinul intrase pe aici. Dar cum? Pătratul nu avea mai mult de 20x20 cm. Imposibil de trecut prin el. Afară doar dacă… nu ar fi avut talia unei maimuţe mici.

CAPITOLUL XII

Fără să stau prea mult pe gânduri, am ieşit din cameră şi am sunat la uşa doctorului. Cu un aer deloc surprins, cu o amabilitate neobişnuită, mă conduse în salon: o cameră caldă, luminoasă şi mobilată cu gust.

Am refuzat păhărelul de coniac şi ţigara pe care mi le-a oferit şi, la invitaţia sa, am luat loc într-un fotoliu. N-a stăruit şi s-a aşezat în faţa mea.

Doctorul sparse imediat tăcerea.

— Dă-mi voie să te felicit pentru abilitatea d-tale… Ai reuşit să te descurci de minune…

Am vrut să-l întrerup. Dar el ridică mâna şi-şi continuă discursul:

— O axiomă bine cunoscută în materie de drept penal, spune: „Când rechizitoriul este întemeiat pe dovezi indirecte, singurul mijloc de apărare este acela de a da la iveală tot adevărul”. Or dumneata ai folosit o metodă cu totul opusă şi ai repurtat o victorie strălucită.

Îşi aprinse ţigara şi urmă;

— Iată de ce meriţi felicitări. Îţi mărturisesc că pledoaria dumitale în faţa comisarului avea un accent atât de convingător, atât de veridic, încât, la un moment dat, era să cad şi eu în cursă şi să-mi imaginez că totul nu fusese într-adevăr decât un vis urât.

— Aţi terminat, domnule doctor? îi spusei pe un ton ironic, sau comedia dumneavoastră mai are şi alte acte? Aş vrea să vă rog să-mi acordaţi şi mie dreptul de a vorbi, în calitate de oaspete…

Hollberg replică prompt:

— Mă rog, dacă asta te uşurează… Aş fi fericit să aflu cel dintâi că, în sfârşit, te-ai hotărât să mărturiseşti…

— Dimpotrivă, domnule doctor, n-am venit să mărturisesc nimic pentru bunul motiv că nu am nimic de mărturisit ci am venit să vă împărtăşesc rezultatul unor investigaţii pe care le-am făcut adineauri. Mai întâi de toate, am ajuns la concluzia că asasinul s-a introdus în odaia mea prin fereastra balconului… Pentru a putea atenţie în acest balcon, asasinul trebuia neapărat să treacă mai întâi prin apartamentul dumneavoastră…

Hollberg zâmbi ironic.

— Da, da, domnule doctor, şi iată cum a procedat: din balconul dumneavoastră s-a urcat pe acoperişul casei, care se află numai la doi metri înălţime, a făcut câţiva paşi şi s-a lăsat în balconul meu. Cu un briceag a răzuit chitul unuia din ochiurile ferestrei mele, a introdus braţul şi a deschis zăvorul. Apoi a pătruns în cameră. Fata, leşinată, nu a putut să-l audă şi astfel asasinului i-a fost uşor să ajungă în doi paşi lângă ea şi să-i implânte cuţitul în piept…

Apoi s-a strecurat afară şi a avut grijă să lipească geamul la loc cu câteva bucăţele de chit. Auzind probabil un zgomot, s-a temut să nu fie descoperit şi a preferat să fugă, decât să chituiască geamul cum trebuia.

— Aşadar, făcu Hollberg ironic, ai găsit firul?… Poate cunoşti şi asasinul?

— Încă nu, dar cred că o să aflu foarte curând. Dat fiind faptul că suntem în aceeaşi situaţie…

— Pardon, pardon… mă întrerupse doctorul.

— În sfârşit, poliţia nu este încă convinsă de nevinovăţia amândurora…

— Eufemismul d-tale mă face să zâmbesc. Dar mă rog, dacă ţi se pare că procedând astfel, bănuielile care planează asupra d-tale se diminuiază…

— Vă mulţumesc pentru amabilitate. Şi acum, am să vă rog să-mi daţi o mână de ajutor…

— Dacă-mi stă în putinţă… Despre ce e vorba?

— Iată, domnule doctor, şi l-am privit drept în ochi… Nu e aşa că dumneavoastră aţi ştiut din prima clipa când aţi intrat la mine în cameră, că, fata, în sfârşit… victima, era fiica lui Willy Weber?...

— Da! răspunse Hollberg, scurt.

— Confirmarea aceasta a dumneavoastră îmi este foarte preţioasă şi-mi arată că într-adevăr vreţi să colaboraţi cu mine. Mă bucură. De aceea, voi răspunde sincerităţii dumneavoastră cu aceeaşi monedă, arătându-vă până la ce punct au ajuns cercetările mele.

— Hm! făcu doctorul. Vasăzică, ai făcut şi alte descoperiri?

— Da… Am găsit în fundul dublu ai unui sertar din biroul decedatului Weber, un plic.

Doctorul nu-şi putu ascunde interesul. Observai chiar că era surprins.

— Şi ? întrebă el, pentru prima oară nerăbdător.

— Pe plic scria: „Pentru Ina şi Fred”. Deci, o scrisoare adresată de sinucigaş fiicei sale şi… cine este Fred nu mai ştiu.

— Interesant, murmură doctorul. Felicitările mele. Dar conţinutul scrisorii are vreo legătură cu cercetările d-tale?

— Nu-mi pot da seama… Este vorba de un text laconic şi misterios, pe care nu l-am putut pune în legătură cu crima.

— Pot să-l văd? întrebă Hollberg, din ce în ce mai interesat.

— Desigur! Poftim!

— „Caută în candelabru”, citi Hollberg şi, ridicând ochii spre mine:

— Şi ai căutat?

— Fireşte. Dar nu am găsit nimic. Niciun, indiciu cât de neînsemnat.

„… şi fereşte-te de el”, citi mai departe Hollberg, dând din umeri. Care el? Cine poate fi acest el? Ai vreo idee? Eu mărturisesc cinstit că nu

înţeleg, nimic. Oricât aş vrea să-ţi fiu de folos, nu mă taie capul.

Doctorul îmi înapoie plicul şi-şi aprinse o ţigară.

— Domnule doctor, o să vi se pară caraghios ceea ce am să vă cer… Totuşi, vă rog să nu vă supăraţi şi să-mi satisfaceţi o mică rugăminte…

— Să aud despre ce e vorba, făcu Hollberg.

— Nu ştiu de ce mă obsedează amănuntul, cu candelabrul şi nu ştiu ce mă face să cred că aici e cheia misterului. Aş fi în stare să cercetez toate candelabrele din acest bloc…

— Ei hai, spune, nu te mai codi. Vrei să te uiţi şi la al meu. Asta e, nu? puse doctorul punctul pe i.

— Aţi ghicit. Mai cu seamă dacă vă gândiţi că între candelabrul lui Weber şi al dumneavoastră nu există aproape nicio deosebire, putem înţelege mai uşor nerăbdarea mea…

— Aşadar, tot mă suspectezi? zâmbi Hollberg, maliţios.

— Dimpotrivă. Dacă nu v-aş fi socotit de bună credinţă, n-aş fi îndrăznit să vă cer acest lucru… Sau, în orice caz, aş fi cercetat fără ştirea dumneavoastră.

Doctorul făcu câţiva paşi se uită la candelabru şi spuse:

— Pentru prima dată mă uit şi eu cu alţi ochi la acest candelabru… Nu l-am luat niciodată prea mult în seamă şi nu mi-aş fi închipuit că ar putea avea la un moment dat şi alt rol decât acela de a lumina camera.

Doctorului îi ardea de vorbărie, iar eu stăteam ca pe ghimpi şi nu-mi mai luam ochii de la candelabru. Dacă aş fi fost singur în odaie cred că nu aş mai fi avut răbdare nicio clipă. Aş fi luat un scaun şi aş fi început treaba… dar Hollberg continua să mă tortureze.

Îmi povesti cu ce ocazie l-a cumpărat, că lui Weber i-a plăcut atât de mult încât i-a cerut să-i procure unul la fel… că l-a plătit în rate… şi alte

detalii pe care nicicând nu mă gândisem să le aflu…

În cele din urmă, a intervenit un moment de tăcere, în care Hollberg îşi aprinse o nouă ţigară…

N-am mai aşteptat încuviinţarea doctorului şi, trăgând un scaun sub candelabru, mi-am început investigaţiile.

— Domnul detectiv e grăbit! spuse Hollberg. Tinereţe, tinereţe… Ei hai să te văd… Îmi dai emoţii… Cine ştie ce surpriză mă aşteaptă…

Una câte una îmi treceau prin mână piesele candelabrului.

Cu fiecare însă, mi se spulbera câte o speranţa…

Doctorul mă urmărea îndeaproape şi mă întreba din când în când:

— Ei, încă nimic?

Ce-i puteam răspunde? Că aş fi vrut să nu-l mai aud pisându-mă atâta?

În cele din urmă examinarea mea se dovedi… infructuoasă.

Doctorul mă bătu pe umeri:

— Nu te descuraja tinere… Un eşec nu trebuie să te abată din drum… Gândeşte-te că mai sunt… încă cel puţin… o suta de candelabre în acest imobil…

Şi, în timp ce spunea acestea, în coiful buzelor îi apăru un rânjet perfid, iar glasul său îşi recăpătă tonul batjocoritor de altă dată…

În pragul uşii, în clipa despărţirii, Hollberg adăugă enigmatic:

— Mai sunt probabil multe puncte neclare în imaginea pe care ţi-ai făcut-o despre această afacere!…

CAPITOLUL XIII

Întors în camera mea, am început să mă învârtesc de colo-colo, ca un leu în cuşcă. După ce că, nu reuşisem să dezleg misterul candelabrului, mai făcusem poate şi o greşeală dându-i lui Hollberg atâtea amănunte preţioase…

Şi ce căpătasem în schimb? Ironia lui muşcătoare, zâmbetul său perfid, care urmăreau parcă să bagatelizeze importanţa descoperirilor mele. Căci, la urma urmei, lăsând modestia deoparte, prinsesem unele elemente disparate interesante, cărora nu le lipsea decât o justă interpretare pentru a mă pune pe pista cea bună.

Plimbându-mă mereu prin odaie, m-am lovit la un moment dat de un colţ ai biroului, M-am oprit şi mi-am dat seama dintr-o dată că nu are niciun rost să mă agit prosteşte şi că ar fi mult mai bine să încerc să-mi pun ordine în gânduri, pornind de astă dată de la noi premise, sugerate de amănuntele ivite în cursul ultimelor investigaţii.

Am luat un creion şi am început să aştern pe hârtie:

CE ŞTIU:

a) ştiu că fata este fiica lui Weber. Doctorul mi-a confirmat-o;

b) cunosc obiectul vizitei sale: căuta plicul pe care l-am găsit în fundul sertarului;

c) am indicaţii că într-un candelabru s-ar afla ceva… foarte important, devreme ce s-au luat atâtea precauţiuni;

d) mai ştiu că Ina şi Fred, destinatarii plicului, sunt avertizaţi să se ferească de cineva cunoscut de ei, dat fiindcă acest „EL” era scris cu litere mari şi între ghilimele.

CE NU ŞTIU:

a) nu ştiu unde se află candelabrul cu pricina. Normal ar fi fost să se refere la candelabrul din camera mea, devreme ce plicul l-am găsit în biroul din această odaie;

b) nu ştiu ce s-ar fi putut ascunde în candelabru;

c) nu ştiu cine este Fred;

d) nu cunosc motivul pentru care a fost ucisă fata;

e) nu ştiu cine a ucis-o pe fată.

IPOTEZE:

a) Fred nu poate fi decât fratele, logodnicul sau soţul victimei, din moment ce numele său era alăturat celui al Inei pe plicul din sertar. Altminteri nu i s-ar fi încredinţat un secret atât de important.

b) Weber, având un duşman atât de înverşunat ca „el", încât şi-a avertizat şi fiica să fie prudentă, nu cumva chiar acest „EL" l-a determinat să se sinucidă?

CONCLUZIA:

Mi-am pierdut vremea degeaba. Atâta timp cât nu voi intra în posesia a ceea ce a fost ascuns în candelabru, nu voi putea da de firul principal al afacerii.

A doua concluzie nu sunt bun de detectiv.

M-am ridicat de la birou şi-am aprins o ţigară. M-am îndreptat spre fereastră şi am zărit din nou siluetele celor doi „îngeri păzitori"…

Se însera… Încă o noapte de nesomn şi zbucium mă aştepta.

M-am întins greoi pe canapea…

Cuvintele doctorului: „mai sunt probabil multe puncte neclare în imaginea pe care ţi-ai făcut-o

despre această afacere”, îmi răsunau acum în urechi, însă lipsite de ironia pe care le-o atribuisem atunci.

Din păcate, acesta era crudul adevăr.

În vreme ce eu mă lăsasem furat de imaginaţie, el judecase la rece. Dacă l-aş imita, cât nu e prea târziu şi aş încredinţa poliţiei elementele, lipsite de interes în mâinile mele neexperimentate? Cu siguranţă că aş grăbi desfăşurarea lucrurilor în sensul descoperirii unei piste mai bune… şi mi-aş cruţa eforturi inutile!

Da! Asta trebuie să fac!

Deodată, cum stăteam întins pe canapea, am auzit zgomotul unei chei întorcându-se în broască…

Uşa se deschise încet, scârţiind înăbuşit…

Cineva intrase în vestibul.

Mă ridicai pe nesimţite de pe canapea şi m-am lipit de perete.

Cine putea fi?

În întuneric am zărit o siluetă bărbătească.

Apoi, din mâna intrusului ţâşni o fâşie de lumină, care după o scurtă cercetare a locului, se aţinti asupra biroului…

În câţiva paşi, vizitatorul nocturn ajunse la birou. Trase primul sertar şi începu să scotocească febril…

Negăsind ceea ce căuta, scoase sertarul şi, la lumina lanternei începu să-l examinare cu luare aminte.

Primul impuls fu să aprind lumina. Într-adevăr, comutatorul nu era prea departe de mine. Dacă aş fi făcut numai un pas şi aş fi întins mâna, puteam răsuci cu uşurinţă butonul…

În clipa următoare însă, m-am gândit că procedând astfel, nu era prea înţelept. Desigur că vizitatorul meu, surprins, ar fi încercat sau să fugă sau să mă ameninţe cu revolverul… Căci doar nu întreprinzi o asemenea acţiune, fără a avea o armă asupra ta.

Şi atunci ce aş fi putut face? Cel mult un act nesăbuit; să încerc, cu mâinile goale, să-l imobilizez?

Aşa că am părăsit repede această idee.

Să mă strecor pe lângă perete, până în vestibul, şi apoi să încui uşa în urma mea, imobilizând astfel pe străin în cameră? Iar odată ajuns pe coridor, să cer ajutor vecinilor sau să alerg într-un suflet în stradă, pentru a cere sprijinul agenţilor?

Nici soluţia aceasta nu mi se păru însă fericit inspirată. Ar fi însemnat să las cu bună ştiinţă să-mi scape din mână – cine ştie? – poate tocmai cheia misterului?…

Era o naivitate să-mi închipui că un om care are curajul să pătrundă în felul acesta într-o casă străină, s-ar fi dat bătut la primul obstacol şi nu ar fi căutat să scape, ieşind pe fereastră şi de aici pe acoperiş…

Trebuia să încerc singura soluţie cu oarecari sorţi de izbândă, în ciuda riscurilor pe care la comporta: să-l fac inofensiv înainta de a avea timp să reacţioneze.

Mi-am adus aminte că sub canapea aveam o pereche de şanuri.

M-am aplecat şi am luat unul din ele.

Dintr-un salt, am fost în spate străinului.

I-am aplicat o lovitură zdravănă în cap şi vizitatorul meu nepoftit se prăbuşi la podea…

Am aprins lumina şi am îngenunchiat lângă… victima mea.

În cădere, fularul îi acoperise faţa. I l-am dat la o parte şi am văzut chipul unui om tânăr – de vreo 35 de ani – cu faţa osoasă şi părul blond.

Figura mi-era cu fotul necunoscută, l-am desfăcut haina şi i-am scos portvizitul, pentru a-i cerceta identitatea. Se numen Hans Wagner, de profesiune contabil, cu domiciliul la Köln.

Aceste detalii în loc să-mi aducă lămurirea pe care o speram, nu făceau decât să mă încurce mai mult. Cercetând celelalte compartimente ale

portofelului, dădui, spre marea mea surpriză, de fotografia Inei Weber…

Pe spatele fotografiei se afla o dedicaţie:

Lui Fred, cu dragoste
Ina

Restul conţinutului nu mai prezenta vreun interes pentru mine: un bilet de tren, o sumă destul de frumuşică de bani pentru un simplu contabil, câteva cărţi de vizită şi nişte mărci poştale.

Fotografia constituia într-adevăr un document interesant, dar la fel ca toate celelalte date ale problemei, avea şi ea un caracter ciudat, prin faptul că dedicaţia nu era adresată posesorului ei.

Fără îndoială că străinul era amestecat într-un fel în afacere, dar nu puteam să-mi dau seama de rolul lui.

Furase fotografia de la Fred? Dar în ce scop? Nu cumva pentru a o recunoaşte pe Ina?

Începui să mă hazardez din nou în ipoteze: Hans şi Ina Weber urmăreau un scop comun. Între ei, exista a rivalitate crâncenă. Voind s-o înlăture, Hans a ucis-o chiar la mine în odaie, înainte să-şi fi putut atinge scopul. Iar acum s-a reîntors pentru împlinirea misiunii. Da, aceasta este explicaţia. Toate aparenţele converg spre ipoteza că în faţa mea se află chiar „EL” – personajul misterios la care făcea aluzie bătrânul Weber în scrisoarea sa.

În acest caz, captura mea este atât de preţioasă încât nu-mi pot permite niciun risc. Trebuie să iau imediat măsuri de precauţie şi să acţionez prompt.

Am ridicat corpul inert al intrusului, l-am aşezat pe scaunul din faţa biroului şi l-am legat fedeleş de spătar… Acuş nu-mi mai rămânea decât să telefonez poliţiei pentru a veni să-l ia.

Ridicai receptorul şi începui să formez numărul comisariatului.

„Musafirul” meu începu să dea semne de trezire…

— Nu! Să nu faci una ca asta! am auzit strigătul său deznădăjduit. Te rog, nu chema poliţia!...

Cuvintele lui semănau leit cu cele pe care le auzisem cu câteva zile mai înainte din gura fetei în clipa când, exasperat de muţenia ei, mă pregăteam să recurg la ajutorul poliţiei.

În acelaşi timp îmi răsuna în ureche, o voce de la celălalt capăt al firului:

— Alo! Alo!… Alo!

Eram în dilemă: să cedez rugăminţilor necunoscutului, în speranţa că o să pot afla ceva important de la el? – sau să anunţ poliţia…

Dar dacă procedând astfel, repetam prosteşte greşeala făcută cu Ina Weber?

Vocea de la telefon îşi pierduse răbdarea, devenind din ce în ce mai răstită. Nu mai era vreme de şovăire. Trebuia să iau o hotărâre.

— Am să vorbesc. Nu anunţa poliţia, interveni prizonierul meu şi argumentul acesta mă decise să încerc încă o dată a dezlega singur misterul.

Am închis telefonul şi am revenit lângă el.

Era palid şi avea aerul resemnat al unui om care-şi dă seama că a pierdut partida şi că nu mai poate salva ceva decât mărturisind adevărul.

— Cred că îţi dai seama ce aştept de la dumneata. Şi nu te sfătuiesc să încerci să mă tragi pe sfoară.

Tânărul îşi muşcă buzele:

— Ce doriţi să aflaţi de la mine?

— Mai întâi de toate, vreau să ştiu cine eşti?

— Nu aţi văzut actele mele? îmi închipui că nu aţi omis să mă percheziţionaţi între timp…

— Ba da. Dar nu în sensul acesta te-am întrebat. Mă interesează să ştiu ce amestec ai în afacerea Weber… Ce caută fotografia Inei Weber la d-ta…

— Oh!… E o poveste lungă… o poveste de dragoste… Sunt prieten din fragedă copilărie cu Ina… fără să-mi dau seama, la un moment dat, sentimentul de prietenie pe care i-l purtam, s-a transformat într-o pasiune… Din nefericire însă,

Ina iubeşte pe altul… Pe cel mai bun prieten al meu, pe acel Fred căruia îi este dedicată fotografia din portvizitul meu. Da, mărturisesc că i-am furat-o. La izbucnirea războiului, s-au logodit, Fred a plecat pe front şi nu se mai ştie nimic despre el. Rămasă singură, deznădăjduită, Ina a găsit în mine un puternic sprijin moral în clipele de restrişte. Deşi sufeream şi sufăr încă, am încercat deseori să-i dau speranţe, s-o asigur că Fred va reveni. Aceste mărturii de sinceră şi dezinteresată afecţiune au impresionat-o într-atât pe Ina, încât în ultima vreme a început să mă vadă cu alţi ochi. Să fie mai atentă, tandră chiar cu mine… Deunăzi, am aflat cu certitudine că bietul Fred şi-a găsit moartea pe câmpul de luptă. Acum, marele obstacol nu-mi mai stă în cale. După ce o voi obişnui pe Ina, încetul cu încetul, cu ideea că l-a pierdut definitiv pe Fred, sper că va consimţi în cele din urmă să se căsătorească cu mine…

Mărturisesc că nu mă impresionează asemenea istorioare de amor… Aşa încât, n-am ezitat de loc să curm iluziile sărmanului îndrăgostit.

— Îm pare rău că tocmai eu şi mai cu seamă în această împrejurare, trebuie să-ţi dau o veste atât de tragică: Ina Weber a fost asasinată!

Interlocutorul meu se schimbă deodată la faţă. Tot sângele îi năvăli în obraji. Abia putu să articuleze:

— Ina… asasinată?…

— Da. Din nefericire, chiar în odaia mea şi pe canapeaua aceasta.

— Nu e cu putinţă… Nu e cu putinţă… bolborosi el cu vocea stinsă.

Am început să-i povestesc în amănunt întreaga desfăşurare a dramei. La urmă, ca o confirmare a celor spuse, îi întinsei un ziar cu reportajul crimei.

Pe chipul chinuit al lui Wagner, am zărit o lacrimă.

I-am respectat durerea şi l-am lăsat câteva clipe să se reculeagă… Apoi, preocupat de dezlegarea

enigmei, am reluat, cu o nerăbdare firească:

— Iartă-mă că insist, dar pentru că moartea Inei Weber mi-a căşunat multe neajunsuri, aducându-mă chiar în situaţia de unic suspect de crimă, sunt nevoit să-ţi cer câteva lămuriri pe care cred că nu mi le vei refuza. Astfel:

— În ce scop te-ai introdus, în chip atât de misterios, în camera mea? De unde ai avut cheia uşii mele? Ce-ai căutat în sertar?

Tăcere.

Ghiceam că în sufletul omului din faţa mea se dă o luptă aprigă. În cele din urmă, Wagner se hotărî:

— Ei bine, voi vorbi deschis. Toată povestea pe care am îndrugat-o adineaori, a fost o născocire. Numele meu adevărat nu este Hans Wagner. Mă cheamă Fred Weber…

Holbai ochii. Situaţia lua o întorsătură neaşteptată.

— … iar Ina este sora mea.

Uimirea mea creştea. M-am aşezat pe un scaun, aşteptând atent urmarea…

— … Tatăl nostru, Willy Weber, care a locuit aici înaintea d-tale, strânsese o avere importantă pe care o transformase în pietre preţioase. Din motive de prudenţă, obişnuia să schimbe mereu locul unde ascundea comoara. Deoarece era o fire suferindă şi în vârstă înaintată, moartea îi putea surveni pe neaşteptate. Aşa încât, convenisem cu el ca ori de câte ori schimbă ascunzătoarea, să indice locul ei într-un plic pe care să-l pună în fundul dublu al primului sertar din stânga biroului. Când am fost înştiinţaţi de sinuciderea lui – pe care am pus-o în legătură cu boala sa – sora mea a luat primul tren şi a venit aici pentru a intra în posesia comorii, cu ajutorul plicului indicator.

Din păcate, camera fusese închinată între timp şi Ina, neavând de unde să ştie acest lucru, a dat aici peste dumneata.

Relatarea lui Fred Weber coincidea cu datele disparate ale investigaţiilor mele. De altfel, însăşi tonul lui avea de astă dată accente sincere. În definitiv, ce interes ar mai fi avut să mintă?

Weber oftă prelung:

— … restul îl cunoşti mai bine decât mine. Sărmana Ina. Dacă aş fi ştiut ce are să se întâmple… Şi când mă gândesc că-i spusesem că ar fi mai bine să plec eu, că nu e pentru ea…

În lumina acestor mărturisiri, cazul începea să se limpezească. Mobilul crimei era prin urmare jaful. Dar asta implica încă o persoană care ştia de existenţa comorii. Singura care ar fi avut interesul s-o omoare pe Ina Weber. Această persoană trebuie să fi aflat prin împrejurări deocamdată inexplicabile, de locul ascunzătorii: candelabrul. Urmărind-o pe Ina Weber în decursul celor şapte minute ale absenţei mole, când am lăsat-o dormind, a intrat pe fereastra şi a început să caute comoara în candelabru. Surprins probabil de Ina, care s-o fi trezit între timp, jefuitorul s-a văzut silit s-o ucidă pentru a nu fi divulgat.

Fără îndoială că asasinul nu putea fi decât „EL”.

— Mai cunoştea cineva taina dumneavoastră? îl întrebai pe Weber.

— Nu, absolut nimeni, replică el prompt.

— Totuşi, am indicii că cineva era pe urmele comorii.

Weber schiţă un semn de mirare:

— Ce fel de indicii?

— Ai fost sincer cu mine, de aceea o să fiu şi au sincer cu dumneata. După asasinarea Inei, cercetând biroul, am descoperit scrisoarea tatălui dumitale. În ea scria doar atât: „Căutaţi în candelabru” şi…

Weber ridică brusc ochii şi mă fixă întrebător.

— … dar în candelabru nu am găsit nimic.

Spre uimirea mea, am observat pe chipul lui Weber un aer foarte liniştit. Oare nu-l mai interesa comoara?

— Pe de altă parte, reluai, în bileţel mai era şi acest avertisment: „Feriţi-vă de EL”, ţin să accentuez faptul că acest EL era scris între ghilimele, ceea ce denotă că dumneavoastră ştiaţi despre cine e vorba.

— Deşi mă îndoiesc, se prea poate ca tata să-şi fi trădat involuntar secretul! În orice caz, nu cunosc nicio persoană de care trebuia să ne ferim…

— Bine, să trecem mai departe! Dacă aţi hotărât se vină Ina aici, nu înţeleg rostul vizitei dumitale?...

— E totuşi foarte firesc, replică Fred, foarte liniştit. Ne-am înţeles să-mi comunice de îndată ce va intra în posesia moştenirii… Văzând că vremea trece şi Ina nu dă vreun semn de viaţă, m-am urcat în tren şi am venit de-a dreptul aici.

Răspunsul mă satisfăcu. Fred Weber îmi apărea acum sub o altă înfăţişare. Era şi el o victimă a împrejurărilor, şi de aceea începui să-l privesc cu oarecare compasiune…

— Altceva mai doriţi să ştiţi de la mine? reluă el.

— Hm!… – m-am gândit o clipă – ştiu şi eu? Deocamdată… nu! Cam asta ar fi…

— Atunci să-mi permit să vă rog ceva. Nu aţi vrea să mă dezlegaţi de scaun? Mă doare capul îngrozitor şi am înţepenit în poziţia asta…

„În definitiv de ce să nu-i satisfac lui Weber această dorinţă”? – reflectai, „L-am legat ca pe un criminal de rând şi omul nu a venit la mine ca să mă jefuiască… Mi-a explicat doar scopul urmărit”.

Trecui în spatele scaunului şi începui să dezleg frânghia.

Dar, pe de altă parte – m-am gândit – poate că poliţia ar fi reuşit să scoată mai multe de la el. Aşa încât, răspunsei numai pe jumătate cererii sale şi-l desfăcui de spătarul scaunului, lăsându-i însă mâinile legate.

*

* *

Eram la pământ!… O lovitură puternică mă doborâse!

Naivitatea mea îşi primise, aşadar, prompt răsplata!

În clipa când putuse să-şi mişte mâinile, Weber mă izbise fulgerător cu pumnii în cap. Apoi, cu dinţii, îşi desfăcu nodul legăturilor din jurul mâinilor…

Revenindu-mi destul de repede din buimăceală, m-am repezit asupra lui pe când îşi aduna lucrurile răvăşite de pe birou. O luptă pe viaţă şi pe moarte se încinse între noi… Ne rostogolirăm înlănţuiţi de-a lungul camerei… Fred Weber renunţă la ideea de a mă imobiliza. Nu căuta decât să fugă… Apuca ce-i cădea în mâini şi arunca spre mine. O vază de flori nimeri în geam, pe care îl prefăcu în ţăndări şi căzu apoi în stradă.

Dintr-o săritură de panteră fui lângă uşa din vestibul şi am răsucit cheia în broască. Nu-i mai rămânea decât o singură cale de fugă: fereastra. Să sară pe fereastră şi de acolo pe acoperiş – ceea ce Weber şi făcu.

Am fugit după el, dar era prea târziu… dispăruse!

— Deschideţi! Poliţia!

Bubuituri repetate se auziră în uşă.

„Tocmai la timp” – am gândit şi, alergând într-un suflet, întorsei cheia cu mâna tremurândă.

— Ce se petrece aci? întrebă pe un ton aspru, omul din prag.

Recunoscui imediat figura unuia din cei doi agenţi care mă supravegheau.

— Pe aci! Pe aci! strigai cu vocea sugrumată. Şi, arătând cu mâna spre fereastră: pe aici a fugit asasinul!… Repede, repede!

Într-o clipă, defectivul o zbughi pe urmele fugarului, aruncându-mi, scurt, un dumneata rămâi aici!

Trecură câteva minute. Auzeam, la răstimpuri, zgomote pe acoperiş.

Apoi am desluşit clar vocea detectivului:

— Stai că trag! Mâinile sus!

Acoperişul neoferindu-i nicio posibilitate de scăpare, Weber fu silit să se predea, după o foarte scurtă rezistenţă.

Cu revolverul în spate, el reveni în cameră, urmat de detectiv.

Acesta, adresându-mi-se pe un ton poruncitor, mă pofti:

— Dumneata mergi cu noi!

— Cu plăcere! Voi fi fericit să predau eu însumi poliţiei pe asasinul Inei Weber…

CAPITOLUL XIV

…dar adevărul era cu totul altul!

După ca m-a ascultat cu atenţie până la capăt, comisarul mi-a mulţumit pentru sprijinul acordat poliţiei şi, bătându-mă prieteneşte pe umeri, mi-a spus:

— Domnule Hindemayer, ne-am permis să ne amestecăm şi noi puţin în această afacere şi – fără a încerca să-ţi diminuăm aportul – trebuie să te anunţ că concluzia dumitale este greşită.

Asasinul se află de mult în mâinile noastre. El este… prietenul şi vecinul dumitale Hollberg!

Nu mai înţelegeam nimic. Holbai ochii la comisar, care, arătându-mi un scaun, mă pofti să iau loc.

Într-adevăr simţeam nevoia…

Şi, înainte de a deschide un dosar de pe birou, îmi spuse:

— Nici nu-ți poţi imagina ce pradă preţioasă ne-a căzut în mână! Hollberg nu este numai un odios asasin ci şi unul din fruntaşii mişcării subterane de reînviere a hitlerismului.

Uimirea mea atinse culmea.

Luând dosarul, începu să-l răsfoiască:

— Iată aci dovezile zdrobitoare ale crimelor sale! Să le analizăm metodic. Mai întâi cele două enigmatice asasinate.

— Două? Aţi spus două?

— Da! Hollberg n-a ucis numai pe Ina Weber ci şi pe tatăl ei, a cărui moarte, mârşavul criminal a reuşit s-o prezinte drept o sinucidere. Povestea pe care doctorul ne-a istorisit-o data trecută aci, era adevărată, însă numai până la un punct. Cei doi au fost camarazi în război. După război însă, drumurile lor s-au despărțit. Fanatici adepţi ai hitlerismului, ei au sprijinit din primul moment

regimul de teroare al naziştilor şi au ocupat posturi importante în Gestapo…

După prăbuşirea dezastruoasă a fascismului, neputându-se împăca cu ideea că nu vor mai avea privilegiile de odinioară, au sprijinit împreună cu alţi nazişti notorii mişcarea de renaştere a partidului lor.

În vreme însă ce la Hollberg, fanatismul era resortul principal care-i dirija acţiunile, la Weber cupiditatea avea precădere. După câteva acţiuni eşuate, entuziasmul lui Weber a început să scadă. Riscurile erau prea mari, iar perspective unei îmbogăţiri rapide mult prea mici. Aşa încât, Weber avea uneori momente de ezitare…

Totuşi conducerea organizaţiei îi încredinţase câteva documente importante, cum ar fi, de pildă, planul de minare al unui viaduct din Bavaria.

Hollberg, care era în contact permanent cu Weber şi avea astfel posibilitatea să-l supravegheze îndeaproape, a putut observa, la un moment dat, că prietenul său aluneca pe o pantă care periclita interesele organizaţiei.

Ba mai mult decât atât, avea dovezi că Weber începuse să negocieze documentele. Simţindu-se supravegheat, Weber luă o hotărâre mare: pentru a scăpa de iscodirile „prietenului” său a fugit din zona vecină şi s-a stabilit aci.

Dispariţia lui Weber nu mai lăsa nicio îndoială asupra faptului că intenţiona să trădeze. I se dădu atunci lui Hollberg însărcinarea de a-i smulge documentele şi a-l suprima.

Închiriând o cameră în imediata apropiere a lui Weber, doctorul îl ameninţă într-o seară şi-i ceru să-i dezvăluie locul unde ascunsese documentele, – adică în candelabru – şi după ce puse mâna pe ele, îl ucise, având grijă să orânduiască aparenţele în aşa fel, încât să reiasă că a fost vorba de o sinucidere.

Acum să trecem la a doua crimă.

Când dumneata l-ai chemat pe doctor spre a da asistenţă medicală Inei Weber, el a înţeles că-l paşte o nouă primejdie. Desigur că copiii nu s-ar fi mulţumit să ia drept reală versiunea sinuciderii şi ar fi încercat să descopere adevărul. Faptul că fata s-a introdus la dumneata, constituia cel mai bun indiciu. Spre a evita orice surprize, el luă hotărârea s-o suprime. De aceea a stăruit să nu o transporţi la spital şi a căutat să te sperie, invocând eventualitatea unui deznodământ fatal, când de fapt fata nu era decât leşinată de emoţie, lucru firesc la o femeie.

Deducţiile dumitale asupra modului în care s-a săvârşit asasinatul au fost juste. Pândind un moment prielnic – moment pe care l-a găsit atunci când te-ai dus cu scrisorile la poştă – Hollberg a intrat pe fereastră şi a împlântat un cuţit în inima fetei. Nu a utilizat revolverul, fiindcă detunătura ar fi alarmat locatarii şi nu i-a făcut o injecţie cu otravă pentru că la autopsie s-ar fi putut constata cu uşurinţă cauza morţii şi bănuielile s-ar fi îndreptat în primul rând asupra lui.

Întorcându-se în camera sa pe acelaşi drum pe care venise, a ieşit pe culoar şi te-a aşteptat în faţa uşii dumitale…

Cele şapte minute cât ai lăsat-o pe fată singură, i-au fost suficiente pentru a-şi desăvârşi opera.

Agenţii pe care i-am pus să vă supravegheze, urmărindu-l pe Hollberg, l-au surprins în momentul în care încerca să fugă, pentru a transmite organizaţiei, documentele compromiţătoare. Avându-le asupra sa, nu a mai putut să nege şi a mărturisit tot adevărul.

Atunci am trimis la dumneata un agent ca să-ţi aducă la cunoştinţă arestarea lui Hollberg şi declaraţiile sale revelatoare. Am vrut să-ţi cruţ astfel, cu o clipă mai devreme, zbuciumul…

*

* *

Relatările comisarului fură pentru mine de-a dreptul uluitoare.

Mai aveam însă unele nedumeriri. Mă adresai comisarului, convins fiind că va reuşi să mi le lămurească:

— Aş vrea vă rog să-mi spuneți, cum vă explicaţi faptul că, după ce l-a ucis pe Weber şi a intrat în posesia documentelor, Hollberg nu a căutat imediat să dispară?

— Hm… făcu comisarul. Aşa ar fi procedat un diletant, dar nu un învechit în rele ca Hollberg. Dispariţia lui ar fi dat de gândit organelor anchetatoare… Mai cu seamă că închiriase camera de foarte puţină vreme. Apoi, în zilele următoare, a survenit apariţia neaşteptată a Inei Weber. A fost nevoit să mai rămână un timp pe loc, ca s-o lichideze. De altfel, imediat după aceea a şi încercat să fugă.

— Încă o singură întrebare şi nu vă mai răpesc din timpul dumneavoastră, preţios:

— Ina şi Fred Weber ştiau, aşadar, ce trebuia să caute în candelabru: documentele. Veniseră la mine pentru a intra în posesia lor şi a continua tratativele de vânzare după indicaţiile tatălui lor?

— Exact! spuse comisarul. Fred nu a tăgăduit la interogatoriu, acest lucru… Mai mult decât atât: strâns cu uşa, a mărturisit că atât el cât şi sora sa, Ina, deţineau, de asemenea, posturi de răspundere în organizaţia clandestină, pe care ca şi tatăl lor, voiau s-o trădeze pentru bani.

Ridicându-se şi întinzându-mi mâna, comisarul adăugă:

— Încă o dată, mulţumirile mele pentru sprijinul pe care ni l-ai dat la descoperirea acestor ticăloşi, ale căror mărturisiri ne-au pus pe urmele întregii organizaţii. Poţi fi mândru că „aventura” dumitale care, după ce ţi-a căşunat atâtea frământări, ţi-a dat satisfacţia de a fi contribuit la descoperirea criminalului.

– SFÂRŞIT –

CUPRINS

CAPITOLUL I
CAPITOLUL II
CAPITOLUL III
CAPITOLUL IV
CAPITOLUL V
CAPITOLUL VI
CAPITOLUL VII
CAPITOLUL VIII
CAPITOLUL IX
CAPITOLUL X
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL XII
CAPITOLUL XIII
CAPITOLUL XIV

Table of Contents

CAPITOLUL I	2
CAPITOLUL II	5
CAPITOLUL III	8
CAPITOLUL IV	11
CAPITOLUL V	16
CAPITOLUL VI	21
CAPITOLUL VII	23
CAPITOLUL VIII	26
CAPITOLUL IX	31
CAPITOLUL X	36
CAPITOLUL XI	39
CAPITOLUL XII	46
CAPITOLUL XIII	51
CAPITOLUL XIV	63